

Úvod

Výzva k Tvůrci

Jednou, v dávné minulosti – a možná v budoucnosti, těžko jednoznačně říci – se Vesmír zapomněl. Nikdo neví, proč se to stalo. Prostě taková je podstata vesmírů – čas od času se zapomenou. Velmi pravděpodobně usnul a po probuzení zapomněl svůj sen. Ale co bylo před tím snem – předešlý sen? A možná byl Vesmír sám snem? Tak jako tak, sen, který si nepamatoval sám sebe, proměnil se v Nic. Ale což tomu může být jinak?

- Kdo jsem? – samo sebe se ptalo Nic.
- Jsi Zrcadlo..., Zrcadlo..., Zrcadlo – odpověděl myriádami světelných záblesků Odraz.
- A kdo jsi ty? Zeptalo se Zrcadlo.
- Jsem odraz v tobě.
- Odkud ses vzal?
- Zrodil jsem se z tvé otázky.
- Ale já kolem nic nevidím. Ani sebe nevidím. Jak mohu být zrcadlem? Vždyť jsem Nic.
- Všechno je správně – odpověděl Odraz. Prázdnota je v podstatě nejpočátečným, nekonečným zrcadlem, jelikož v prázdnotě se nic odráží v ničem.
- A jaké jsem?
- Nevypadáš nijak.
- Jsem velké, nebo maličké?
- Ano.
- Co ano?

- To i to. Jsi takové, jaké si samo sebe představuješ. Nekonečně velké a nekonečně malé současně, protože nekonečno a bod, to je totéž.
- Podivné. A kde jsem?
- Teď – v prostoru variant – odpověděl Odraz.
- Variant čeho?
- Čeho chceš. Prostor také vznikl jako důsledek tvé otázky. Vždycky se objeví všechno, na co pomyslíš. Vždyť jsi nekonečné Zrcadlo. Na jakoukoliv tvoji otázku se najde nekonečné množství odpovědí.
- A proč jsem?
- Abys bylo.
- A co mohu?
- Všechno.

Takhle, v dialogu *Zrcadla*, které nazýváme *Bohem*, a *odrazu*, se zformoval náš svět. Zdravím vás, vážený Tvůrče. Oslovuji vás tak proto, že čtete tyto řádky, a jste odhodlán se stát správcem svého světa, svého osudu.

Kdysi v dávných časech byli všichni lidé tvůrci, protože věděli, že realita má dvě strany – fyzickou a metafyzickou. Tvůrci *viděli* a chápali podstatu zrcadlového světa. Uměli vytvářet svoji skutečnost silou myšlenky. Ale to netrvalo dlouho. Vnímání tvůrců časem definitivně uvázlo v materiální skutečnosti. Přestali *vidět* a ztratili *silu*. Ale *vědění* nikam nezmizelo. Dorazilo do našich časů z hlubin tisíciletí.

Mágové starých časů, ovládající *vědění*, byli schopni silou myšlenky ovládat realitu, protože realita se

formuje v první řadě jako odraz vědění v zrcadle světa. Obyčejným lidem, jejichž vědomí je sevřeno rámcem materiálního světového názoru, zbývá jen klanět se vymyšleným bohům a spoléhat na služby astrologů a věštců.

Jestliže se nechcete spokojit s náhražkou budoucnosti, do níž, podle ujišťování věštců, lze nahlédnout, a hodláte tvořit svůj osud svojí vůlí, dosáhnete všeho. *Transurfing*, pozůstalé vědění o tom, jak řídit skutečnost, vám pomůže.

Nebudou žádná kouzla. Magie jako takové neexistují. Je jen vědění – znalost principů zrcadlového světa. Toto vědění leží na povrchu. Je tak jednoduché a obyčejné, že podle všech kánonů nemůže být „kouzelné“. Ale přece i Aladinova lampa vypadala jako obyčejná stará plechovka a kalich Grálu nebyl zlatý. Všechno veliké je nevýslovně prosté, nepotřebuje se přikrašlovat ani skrývat. Naproti tomu prázdné a neužitečné se vždy ukrývá pod závojem významnosti a tajemství.

Magie, zbavená pohádkových atributů a včleněná do všedního života, se přestane vztahovat na oblast mystického a záhadného. Kouzelnictví ztrácí svou uzavřenou tajemnost, pokud najde místo zde, v každodennosti. Ale celý půvab této transformace spočívá v tom, že se v každodennosti přestává jevit jako obyčejná a mění se v neznámou skutečnost, kterou je možné řídit. A k tomu je třeba jenom zachování určitých pravidel.

V této knize je podán soubor základních principů řízení skutečnosti. Principy transurfingu jsou založené

OVLIVŇOVÁNÍ REALITY VIII

na dvou základních kategoriích – myšlenice a jednání. Tyto kategorie, které se odrážejí v duálním zrcadle našeho světa, plodí své protiklady. Tak se na obou stranách duálního zrcadla objevují: *rozum* (logika) a *duše* (srdce), *jednání* (vnitřní záměr) a *pasivita* (vnější záměr).

Motivace, jednání a myšlení mága musí být v těchto čtyřech stranách vyvážené. Rozum a jednání se vztahují k fyzickému světu a duše a pasivita k metafyzické skutečnosti, která je ale neméně objektivní. Bereme-li v úvahu jen jednu stranu duálního světa, skutečnost se nepodřídí. Materialisté se zabývají tím, že překonávají překážky, které sami také vytvářejí. Idealisté žijí v oblacích a snech. Jedni ani druzí nedokážou řídit skutečnost. *Vy se to naučíte.*

Neznáte-li principy transurfingu, můžete absolvovat kurz řízení skutečnosti za 78 dní. Je nutné ráno pročíst výklad jednoho principu a v průběhu celého dne se řídit tím, co je tam napsáno. Druhý den použít následující princip, ale nezapomenout při tom praktikovat i ten už osvojený. Tak si postupně osvojíte všechny principy. Je to ovšem poměrně zdlouhavý proces, ale zato nejefektivnější, protože řízení skutečnosti je především praxe.

Používejte principy tak, jak vám napovídá intuice. Důvěřujte své intuici. Mnoho zdaru!

Skutečnost s neznámou tváří

Od nepaměti si lidé všimli, že svět se chová dvojitým způsobem. Na jedné straně vše, co probíhá na materiální úrovni, je více méně pochopitelné a objasnitelné z hlediska přírodovědných zákonů.

Ale na druhé straně, když dochází k setkáním s jevy jemné, nehmatatelné podstaty, přestávají tyto zákony platit. Proč se nijak nedaří sloučit různé projevy skutečnosti do jednoho systému poznání?

Dostáváme podivný obraz: svět si doslova hraje s člověkem na schovávanou a nechce odkrýt svou pravou podstatu. Vědci nedokážou objevit zákon objasňující nějaký jev, protože hned vzniká jiný, který nelze vměstnat do rámce tohoto zákona. A tato honička za pravdou, která uhýbá jako stín, trvá neustále. Ale zvláště zajímavé je to, že svět jednoduše neskrývá svoji pravdivou tvář, ale ještě na sebe pohotově bere podobu, kterou mu přisuzují.

To se děje ve všech odvětvích přírodních věd. Například: představíme-li si objekt mikrosvěta ve formě částic, určitě se objeví pokusy, které to potvrdí. Budeme-li ale předpokládat, že to nejsou částice, ale elektromagnetická vlna, svět nebude odporovat a ochotně se projeví odpovídajícím způsobem.

Se stejným výsledkem můžeme položit světu otázku – z čeho je složen, z hmotné látky? A on odpoví – ano. Ale je možné, že z energie? A znovu bude odpověď kladná. Ve vakuu, jak známo, probíhá neustálý

proces zrodu a zániku mikročástic – energie se mění v hmotu a naopak.

Nestojí za to ptát se znovu světa, co je prvotní – hmota, nebo vědomí. On bude lživě měnit své masky a obracet se k nám tou stranou, kterou chceme vidět. Zastánci různých teorií se přou mezi sebou, předkládají důkazy z různých hledisek, ale skutečnost vynáší lhostejný verdikt – v podstatě mají všichni pravdu.

Takže svět nejen uhýbá, ale i souhlasí, jinými slovy: chová se jako *zrcadlo*. V něm se doslovně odrážejí všechny naše představy o skutečnosti, ať jsou jakékoliv.

K čemu se tak dostáváme? Jsou všechny pokusy objasnit podstatu skutečnosti marné? Vždyť svět bude vždy souhlasit s tím, co si o něm myslíme, a současně neustále uhýbat přímé odpovědi.

Ve skutečnosti je všechno mnohem jednodušší. Není třeba hledat absolutní pravdu v různých projevech mnohostranné skutečnosti. Musíme jenom přijmout fakt, že skutečnost je podobná zrcadlu a má dvě strany: fyzickou a metafyzickou. Tu první můžeme ohmatat rukama, ta druhá leží za hranicemi vnímání, ale je neméně objektivní.

V současnosti se věda zabývá tím, co se odráží v zrcadle, ale ezoterika se pokouší pohlédnout na jeho druhou stranu. V tom spočívá mezi nimi celý rozpor. Ale co je tam, na té druhé straně zrcadla?

Transurfing jako ezoterická teorie podává jednu z možných odpovědí na tuto otázku. Na této straně zrcadla je *prostor variant*. To je informační struktura, v které jsou uloženy scénáře všech možných událostí. Počet variant je nekonečný, jako je nekonečné množ-

ství možných poloh bodů na koordinační síťce. Je tam zapsáno vše, co bylo, je a bude.

To napovídá, že přístup k prostoru variant otvírá i možnost jasnovidectví. Problém spočívá jen v tom, že variant je nekonečné množství, a proto je možné vidět i události, které nebudou realizovány. Zejména z tohoto důvodu se jasnovidci nezřídka dopouštějí chyb ve svých předpovědích. Vždyť mohou vidět to, co nikdy nebylo, i to, co se nikdy nestane.

Z tohoto hlediska můžete být klidní. Naši budoucnost nikdo nezná, neboť nikdo není schopen určit, která varianta bude skutečně realizovaná. Právě tak není nijak zaručeno, že jste ve snu uviděli právě ten sektor prostoru, který bude uskutečněn.

To je zajímavé – není-li budoucnost předem dána, zůstává tedy vždy naděje na lepší budoucnost. Úloha transurfingu nespočívá v tom, abychom se žalostně ohlíželi za minulostí a s obavami hleděli na nadcházející zítřek, ale v tom, abychom cíleně formovali svoji skutečnost.

Zdalo by se, že je těžké tomu všemu uvěřit. Kde je prostor variant? Jak je vůbec možný? Z hlediska našeho trojrozměrného vnímání je všude a současně nikde. Možná je za hranicemi viditelného vesmíru a možná v šálku naší kávy. V žádném případě ne v trojrozměrném světě.

Paradox je v tom, že my všichni se tam odebereme každou noc. Sny vůbec nejsou iluze, jak je obvykle chápeme. Člověk bezstarostně řadí své sny do oblasti fantazii bez podezření, že by mohly představovat reálné události, které by mohly mít místo v minulosti nebo v budoucnosti.

Je známo, že ve snu člověk může pozorovat obrazy, které jakoby ani nebyly z našeho světa. Je při tom dokonale jasné, že v principu je nemohl nikde vidět. Jestli sen je jakási kvazi-skutečnost imitovaná naším mozkem, potom odkud se berou všechny tyto nepředstavitelné obrazy a náměty?

Jestliže podmíněně přiřazujeme všechno vědomé v lidské psychice k rozumu a podvědomé k duši, pak je možné říci, že sen je let duše v prostoru variant. Rozum si nepředstavuje své sny, ale skutečně je vidí.

Duše má bezprostřední přístup k poli informací, kde všechny „scénáře a dekorace“ jsou uloženy stacionárně, podobně jako obrázky na filmovém pásu. Fenomén času se projevuje jenom v procesu pohybu „filmového pásu“. Rozum působí v roli pozorovatele a „generátoru myšlenek“.

Paměť také má přímý vztah k prostoru variant. Je už dokázáno, že mozek není fyzicky schopen pojmout všechny informace, které nasbírá člověk v průběhu svého života. Jak si dokáže pamatovat?

Je to tím, že mozek neuchovává samotnou informaci, ale jakousi podobu adres k datům v prostoru variant. Člověk si nepamatuje nic ze svých minulých životů, protože když fyzické tělo umírá, adresy se ničí. Avšak za zvláštních podmínek mohou být adresy obnoveny.

Rozum není schopen vytvořit něco principiálně nového. Může jenom postavit novou verzi domu ze starých cihel. Všechn materiál pro vědecké objevy a umělecká mistrovská díla rozum dostává z prostoru variant prostřednictvím duše. Jasnovidectví a také intuitivní znalosti se berou rovněž odtud.

„Objev ve vědě,“ napsal Einstein, „přichází odnikud nelogickou cestou, logickou formu dostává až následně, v průběhu výkladu. Objev, i ten nejmenší, je vždy osvícení. Výsledek přichází zvnějšku a tak nečekaně, jako by ho někdo napověděl.“

Není možné směšovat prostor variant se známou koncepcí všeobecného informačního pole, ve kterém se mohou data předávat od jednoho objektu k druhému. Prostor variant je stacionární matrice. Je to struktura, která zahrnuje vše, co by se mohlo v našem světě stát.

Pokud se smíříme se současnou existencí dvou stran skutečnosti – fyzickou a metafyzickou – obraz světa se stále více vyjasňuje. Mají-li oba tyto aspekty skutečnosti na povrchu zrcadla styčné body, vznikají fenomény, které můžeme řadit buď k paranormálním jevům, nebo k dosud neobjasněným.

Jako názorný příklad takových styčných bodů dvou tváří skutečnosti poslouží korpuskulárně-vlnový dualismus, kdy mikroobjekt se jeví buď jako vlnění, nebo jako částice.

Avšak nejpřekvapivějším příkladem jsme my sami – živé bytosti, slučující v sobě současně hmotné i duchovní. V některém směru žijeme na povrchu gigantického duálního zrcadla. Na jeho jedné straně je náš hmotný vesmír a na druhé se rozprostírá černá nekonečnost prostoru variant.

V takovém unikátním postavení by bylo přinejmenším krátkozraké žít jenom v rámci všedního světového názoru a využívat jen jednu – fyzickou – stranu skutečnosti.

Energie lidských myšlenek je v daných podmínkách schopna materializovat ten nebo jiný sektor prostoru variant. Ve stavu, který se v transurfingu jmenuje *jednota duše a rozumu*, se rodí nevyzpytatelná kouzelná síla – *vnější záměr*.

Vše, co se týká magie, má bezprostřední vztah k vnějšímu záměru. Pomocí této síly mágové dávnověku stavěli egyptské pyramidy a vytvářeli další podobné zázraky.

Tomuto záměru říkáme vnější, protože je vně člověka, a proto nepodléhá jeho rozumu. Pravda, v určitém stavu poznání je člověk schopen získat k němu přístup. Jestliže podrobí své vůli tuto mohutnou sílu, může vytvářet neuvěřitelné věci.

Ale současní lidé dávno ztratili schopnosti, které měli obyvatelé starobylých civilizací, takových jako byla Atlantida. Droby starobylého vědění dorazily do našich dní v podobě různých ezoterických znalostí a praktik. Používat tyto znalosti v každodenním životě je dost nesnadné.

Nehledě na složitost praktického použití, tajemství ovládnutí vnějšího záměru leží na povrchu. Klíč k řešení se skrývá v jevu, který je známý jako *vědomý sen*.

V obyčejném snu se události odvíjejí nezávisle na vůli rozumu. Spící není schopen kontrolovat probíhající děj, dokud si neuvědomí, že spí. Člověk je plně v moci nevědomého snu, ten se mu jakoby „přihodí“.

Ale stačí si uvědomit, že to všechno je jen sen a hned se u člověka projeví překvapivé schopnosti. Ve vědomém snu není nic nespílitelného. Je možné řídit události silou svého záměru a dělat nepochopitelné věci – například létat.

Schopnost řízení snu se dostaví, když si člověk ve snu uvědomí sebe ve vztahu k určité skutečnosti. Na daném stupni vědomí má člověk opěrný bod – skutečnost, do které se může vrátit po probuzení.

Skutečnost, jíž se to týká, se podobá nevědomému snu ve skutečnosti. Člověk je v moci okolností a život se mu jakoby „přihodí“. Nepamatuje si své minulé životy a nemá opěrný bod, aby se mohl ve vztahu k němu pozvednout na další stupeň vědomí.

Ale situace přece jen není tak beznadějná. V transurfingu existuje oklika, s jejíž pomocí je přesto možné přimět vnější záměr působit.

Člověk je schopen formovat svou skutečnost. Ale je třeba přitom zachovávat určitá pravidla. Všední lidský rozum se neúspěšně pokouší působit na odraz v zrcadle, ačkoliv je nutné změnit samotnou podobu. Podoba je směr a charakter myšlenek člověka.

K tomu, aby se změnilo naše přání ve skutečnost, samotné přání nestačí. Je nezbytné, aby podoba na jedné straně zrcadla souhlasila v určitých parametrech s odpovídajícím sektorem prostoru variant, nacházejícím se na druhé straně. Ale ani to není všechno. Je třeba vědět, jak zacházet se zrcadlem, a ono je, nutno říci, neobyčejné a velice podivné.

Představte si takovou neobvyklou situaci. Stoupnete si před zrcadlo a tam není nic vidět, jen prázdnota. Až po uplynutí nějakého času se začne postupně objevovat obraz, jako na fotografii. V určitou chvíli se začnete usmívat, ale na odrazu vidíte ještě vážný výraz tváře.

Přesně tak pracuje zrcadlo prostoru variant. Jen doba zdržení je tam neporovnatelně delší, a proto pro-

měny neovlivní vjem. Hmotná realizace je setrvačná, ale jsou-li splněny určité podmínky, odraz přesto bude zformován. To znamená, že přání se může stát skutečností.

Vaše podoba před zrcadlem je v roli reálně existujícího fyzického objektu. A váš odraz, který nemá žádnou hmotnou substanci, je zdánlivý, metafyzický, ale současně je stejně reálný jako samotná podoba. Na rozdíl od situace s obyčejným zrcadlem hmotný svět vystupuje v roli odrazu. Jeho podobou jsou záměry a myšlenky Boha a také všech živých bytostí, které stvořil.

Prostor variant je svého druhu matrice. Je to šablona, podle které probíhá „střih“ a „šití“, ale také „módní přehlídka“ – pohyb všech látek. Tam je uložena informace o tom, co a jak musí proběhnout v hmotném světě. Každá varianta je *sektorem prostoru*, kde je uložen scénář a dekorace, dráha a forma pohybu látek. Jinými slovy, sektor určuje, co se v každém jednotlivém případě musí stát a jak to bude vypadat.

Takto zrcadlo dělí svět na dvě poloviny – skutečnou a zdánlivou. Vše, co nabylo hmotnou formu, je na reálné polovině a rozvíjí se v souladu se zákony přírodovědy. Věda a běžný světový názor se zabývájí jenom tím, co se děje ve „skutečnosti“. Za skutečnost se pak bere vše, co podléhá zkoumání a přímému ovlivňování.

Pomineme-li metafyzickou stranu skutečnosti a soustředíme pozornost jen na hmotný svět, pak činnost všech živých bytostí včetně člověka bude omezena na primitivní pohyb v rámci *vnitřního záměru*. Pomocí vnitřního záměru se cíl dosahuje cestou přímého půso-

bení na okolní svět. Aby bylo něco získáno, je nezbytné podniknout určité kroky, klopýtat, drát se i s pomocí loktů. Zkrátka, udělat konkrétní práci.

Hmotná skutečnost reaguje na přímé působení bezprostředně. To dává iluzi, že jen přímým působením je možné získat jakékoliv výsledky. Ale v rámci hmotného světa se okruh reálně dosažitelných cílů silně zužuje. Tady zbývá jen spoléhat na to, co máme „na hotovosti“. Vše závisí na prostředcích, které obvykle nestačí, a na možnostech, které jsou vždy omezené.

V tomto světě je naprosto všechno proniknuto duchem soupeření. Příliš mnozí chtějí dosáhnout stejného cíle. Ale v hranicích vnitřního záměru se na všechny nedostane. Odkud potom vzít podmínky a okolnosti, nutné pro dosažení cíle? Můžeme je získat jen z prostoru variant.

Na té straně zrcadla je všeho nadbytek, přitom bez veškeré konkurence. Hotové zboží není, ale půvab je v tom, že je možné vybírat jakékoli, přesně jako z katalogu, a udělat objednávku. Dříve nebo později bude tato objednávka vyplněna. Platit za ni není třeba, jen je nutné splnit určité nepříliš zatěžující podmínky, to je vše. No, není to pohádka?

Vůbec ne. Je to víc než reálné. Energie myšlenek nemizí beze stop. Je schopna zhmotnit sektor prostoru variant, který svými parametry odpovídá myšlenkovému vyzařování. Je jen zdání, že vše, co má své místo v našem světě, je výsledkem vzájemného působení hmotných objektů. Neméně důležitou úlohu tu hrají procesy, které probíhají velmi jemně, když se virtuálně existující varianty vtělují do skutečnosti. Vztahy příčin a důsledků jemně probíhajících procesů nejsou

vždy pozorovatelné, a přesto formují nejméně dobrou polovinu vší skutečnosti.

Zhmotnění sektoru prostoru variant se zpravidla uskutečňuje nezávisle na vůli, protože člověk nevyužívá energii myšlenek cílevědomě a méně vyvinuté bytosti tím spíš.

Jestliže člověk setrvává v „realitě života“, brouzdá mezi prázdnými policemi obchodu a natahuje ruce po zboží, na kterém už visí cedulka „Prodáno“. V nabídce je jen produkce nevalné jakosti, ale i za ni je třeba zaplatit přespříliš. Místo prostého listování v katalogu a sestavení objednávky vrhá se člověk do hledání namátkou, postává v dlouhých frontách, ze všech sil se snaží protlačit davem a dostává se do konfliktů s prodáváči a ostatními kupujícími. V konečném výsledku vybrané zboží stejně nesežene a problém se stále zhoršuje.

Mimochodem, taková neradostná skutečnost má počátek především ve vědomí člověka. Odtud se postupně zhmotňuje a stává se skutečností. Každá živá bytost svým bezprostředním jednáním na jedné straně a myšlenkami na straně druhé vytváří *vrstvu svého života*. Všechny tyto vrstvy se kladou jedna na druhou, a tak každá bytost vnáší svůj model do formování reality.

Vrstva světa je charakterizována určitým souborem podmínek a okolností, z nichž se skládá způsob života každého jednotlivého člověka. Podmínky existence mohou být různé: více či méně příznivé, komfortní i kruté, laskavé i agresivní. Nemalý význam má ovšem prostředí, ve kterém člověk přijde na svět. Ale dál se život z velké části rozvíjí v závislosti na tom, jaký

vztah má člověk k sobě a ke skutečnosti, která ho obklopuje. Jeho vnímání světa v mnohém určuje změny, které v jeho způsobu života nastávají. Ve skutečnost se mění ten sektor prostoru variant, jehož scénář a dekorace odpovídají směru a charakteru myšlenek člověka.

Takto se účastní vytváření individuální vrstvy dva faktory. Na jedné straně zrcadla je to vnitřní záměr a na druhé straně je to vnější záměr. Přímou činností člověk ovlivňuje objekty hmotného světa, ale svými myšlenkami zhmotňuje do skutečnosti to, co tam ještě není.

Je-li člověk přesvědčen, že je na tomto světě všechno nejlepší už vyprodáno, zůstanou mu nakonec jen prázdné police. Jestli si myslí, že pro dobré zboží je nezbytné vystát dlouhou frontu a draze zaplatit, stane se tak. Jestli očekávání člověka jsou pesimistická a plná pochyb, vyplní se. A očekává-li člověk setkání s nevlídným okolím, jeho předtucha se splní. Avšak stačí být prodchnut nevinnou myšlenkou, že svět pro něj přichystal všechno nejlepší, a také to se z nějakého důvodu vyplní. Takhle člověk svými myšlenkami modeluje vrstvu svého světa, ale většinou nechápe, jak se to děje.

Člověk se upíná k tomu, aby „všechno bylo tak, jak já chci“. Pokouší se vnutit světu svůj jednoduchý princip – kam zahnu, tam také pojedu, kde přitlačím, tam se to prohne. Ale svět se nějak nechce podvolit. A co víc, člověk zatáčí na jednu stranu, ale nese ho to na úplně jinou.

Je třeba se zamyslet: jestliže si skutečnost počíná tak neadekvátně, je tedy potřeba jiný přístup. Možná

se podvoluje úplně jiným zákonům? Ale člověk se nechce zastavit, aby se rozhlédl kolem. Stále umíněně pokračuje po své linii.

Výsledkem takové „tvorby“ je vznik vrstvy světa, ve které „není vše tak, jak jsem chtěl“. Dokonce mnohé vychází právě „tak, jak si nepřeji“. Je to podivná schválnost, tvrdohlavá realita.

Nezřídka vzniká pocit, že svět se chová jakoby naschvál. Nepříjemnosti jsou doslova přitahovány nevysvětlitelnou silou. Nebezpečí se vyplňují, horší očekávání se uskutečňují. Neúnavně nás pronásleduje to, k čemu v sobě živíme odpor a čemu se snažíme vyhnout. Proč se to stává?

Z teorie transurfingu je známo, proč se stává, že „dostáváte to, co nechcete“, zvláště když to nechcete s nechutí a zlostně. Nenávidíte něco nebo se něčeho obáváte z celého srdce? Pak tedy právě toho vám vnější záměr nabídne nadbytek.

Energie myšlenek, zrozených v jednotě duše a rozumu, mění možnost ve skutečnost. Jinými slovy, sektor prostoru variant, který odpovídá parametrům myšlenkového vyzařování, se zhmotňuje, jestliže pocity duše jsou v jednotě s myšlenkami rozumu.

Ale to není jediná příčina realizace horších očekávání. Celkově je život bez problémů normou. Vše probíhá dobře a hladce, pohybujeme-li se *po proudu variant* bez narušování rovnováhy. Příroda nerada ztrácí energii zbytečně a nemá náladu kout pikle.

Situace a události, které si nepřejeme, jsou důsledkem toho, že *přebytečné potenciály* vnášejí chyby do okolního energetického obrazu a *vztahy závislosti* vše ještě zesilují.

Přebytečné potenciály vznikají, když se nějakým kvalitám dává zbytečně velký význam. Vztahy závislosti vznikají mezi lidmi v případech, kdy začínají porovnávat sebe s ostatními, stavět se do protikladu a vznášet podmínky typu: „Jestliže ty takhle, tak já takhle.“

Sám o sobě přebytečný potenciál není tak strašný, pokud chybné přecenění existuje bez srovnávání, jen samo o sobě. Ale jakmile se uměle zvýšené ocenění jednoho objektu dostane do porovnávacího poměru s jiným, vznikne *polarizace*. Z ní se rodí *vítr rovnovážných sil*.

Rovnovážné síly se snaží odstranit vzniklou polarizaci a jejich působení je ve většině případů namířeno proti tomu, kdo tuto polarizaci vytvořil.

Příklady potenciálů bez srovnávacího vztahu:

„Miluji tě. Mám se rád. Nenávidím tě. Jsem si protivný. Jsem dobrý. Jsi špatný...“

Taková hodnocení stačí sama o sobě, protože nejsou založena na srovnávání a protikladu.

A teď příklady potenciálů založených na vztahu závislosti:

„Miluji tě pod podmínkou, že ty miluješ mě. Mám se rád, protože jsem z vás všech nejvýše. Jsi špatný, protože já jsem lepší. Jsem dobrý, protože ty jsi špatný. Sobě se nelíbím, protože jsem nejhorší ze všech. Jsi mi odporný, protože nejsi stejný jako já...“

Rozdíl mezi první a druhou skupinou hodnocení je obrovský. Hodnocení, založená na srovnávání, vytvářejí polarizaci. Rovnovážné síly odstraňují tuto neshodnost střetnutím s jejich opakem. Přesně tak se navzájem přitahují opačné póly magnetu.

Zvlášť z tohoto důvodu pronikají nepříjemnosti neodbytně a jakoby schválně do života. Například v manželských párech se spojují, jak se zdá, neslučitelné osobnosti, doslova jakoby za trest. V různých kolektivech se vždy najde alespoň jeden člověk, který vás bude něčím dopalovat. Murphyho zákony (v Rusku se říká „podlosti“) jsou téhož původu.

Polarizace kazí energetický obraz a vyvolává vichry rovnovážných sil. Proto se realita zrcadlí zkresleně, doslova jako v křivém zrcadle. Člověk nechápe, že nenormální jev je důsledkem porušení rovnováhy a pokouší se bojovat s okolním světem, místo aby odstranil polarizaci.

Přitom je třeba jen splnit základní pravidlo transurfingu: *Nechat sebe být sám sebou a jiné, aby byli jiní.* Je nezbytné odpustit celému světu. Zeslabit své sevření.

Čím víc trváte na svých přáních a nárocích, tím silnější je magnet, který přitahuje vše opačné.

Do písmene se děje toto: držíte svět za krk a on se brání, pokouší se osvobodit.

Škrtit ho a trvat na svém je neúčelné, situace se stále víc zhoršuje. Místo toho je nutné vědomě změnit svůj vztah k situaci v souladu s pravidlem transurfingu.

Vcelku je fakt existence „zákona podlosti“ sám o sobě dost podivný, že? Z jakého důvodu si svět počíná tak podle? Nebo jsou to jenom výmysly, předsudky? Ale ne, tu tendenci přece má, před tím faktem nikam neutečeš. Naštěstí model transurfingu nejen odhaluje příčinu této zákonitosti, ale také vysvětluje, jak se jí vyhnout.

Pravidlo transurfingu působí spolehlivě. Toho, kdo ho dodržuje, zbavuje hromady problémů, pramenících z nepochopitelných událostí. Je třeba jenom uvolnit sevření a přestat „držet svět za krk“. Pak bude hned přívětivý a poslušný.

Ten, kdo nepovolí, bude doslova jako magnet přitahovat k sobě všechno protikladné. Ale zákon smůly – to není ještě všechno. Jakmile se protiklady setkají, jejich souboj se bude vyostřovat.

Známý zákon jednoty a souboje protikladů, jehož podstata je zakotvena přímo v názvu, se už zařadil mezi „školní“ vědomosti. Volha se vlévá do Kaspického moře, Mississippi do Mexického zálivu. Ale není všechno tak jednoduché. Položme si otázku: „Proč vlastně tento zákon existuje?“

Příčinu všudypřítomné jednoty opaků jsme už objasnili. Jejich spojováním rovnovážné síly obnovují rovnováhu. Ale proč jsou tyto opačné strany ve stavu neustálého zápasu?

Zdalo by se, že to musí být naopak. Spojily se, utlumily jedna druhou a uklidnily se. Jenže tak to není, opaky budou „dopalovat“ jeden druhého tak dlouho, dokud se „neporvou“. A jestli vražedný boj nebude přerušen, bude trvat neustále.

Pro příklady není třeba daleko chodit. Sami můžete potvrdit, že svět vám často jde na nervy. Samozřejmě, každému v jiné míře a každému jinak. Ale celkově je možné shrnout: jestliže v daném okamžiku vás něco může vyvést z rovnováhy, jako naschvál se to stane.

Probíhá to takhle. Jste-li něčím podrážděni, máte-li starosti, jste-li skleslí, pak máte napnuté nervy, třeba jen částečně. A najednou, jako by to s tím bylo spoje-

né, objeví se nějaký šašek a začne skákat a ňafat, aby ještě víc napnul struny vašich nervů. Rozčilíte se, ale šašek skáče stále prudčeji.

Je mnoho způsobů, jak zvýšit podráždění. Představme si, že někam velice pospícháte a bojíte se opozdit. Vtom šašek plácne do dlaní, mne si ruce a vykřikne: „Tak jedeme!“

Od této chvíle všechno pracuje proti vám. Lidé ucpávají cestu a spokojeně si vykračují, ale vy je nijak nemůžete obejít. Potřebujete rychleji projít dveřmi a tam se doslova řadí fronta lenochů, sotva posunujících nohy. Na silnici s auty je to totéž. Jakoby se všichni schválně domluvili.

Ovšem, leccos je možné přičíst náhodě. Když spěcháš, zdá se, jako by celý okolní svět zpomaloval. Ale jsou přítomny i zjevné příznaky. Výtah nebo auto se porouchá, autobus má zpoždění, na silnici vznikne zácpa – tady už působí nějaká zlomyslná realita.

Je možné podat ještě další příklady. Jestliže máte o něco starost a jste napjatí, lidé v okolí budou dělat právě to, co vás dráždí, zrovna teď, kdy vy chcete, aby vás nechali na pokoji.

Děti začnou vyvádět, přestože dosud byly klidné. Někdo vedle začne mlaskat a hlasitě hltat. Různé subjekty se motají pod nohama a dorážejí se svými problémy. Všude naschvál vylézají nějaké překážky. Jestli někoho netrpělivě očekáváš – dlouho nepřijde. Když nechceš nikoho vidět – určitě se objeví. A tak dále.

A tento tlak zvnějšku zesiluje úměrně tomu, jak roste vaše podráždění. Čím větší napětí, tím aktivněji vás dráždí okolní lidé. Zajímavé ale je to, že oni to vů-

bec nedělají záměrně. Je dokonce vůbec nenapadne, že tohle může někomu vadit. V čem je příčina takového jednání?

V psychologii nevědomého je vůbec mnoho bílých míst. Kupodivu ve většině případů lidmi hýbají nevědomé motivy. Ale to dokonce ani není tak udivující jako to, že *silou působící pohyb, formující nevědomé motivy, není uvnitř lidské psychiky, ale mimo ni.*

Touto silou jsou neviditelné, ale reálné *energoinformační podstaty* – vznikající myšlenkovou energií živých bytostí – *kyvadla*. O kyvadlech se už hodně hovořilo v první knize transurfingu*. Vždy se objevují tam, kde se mohou přiživovat na energii konfliktu.

Jen není třeba se domnívat, že tyto podstaty jsou schopny něco zamýšlet a uskutečňovat vědomý záměr. Kyvadla, podobně jako pijavky, cítí polarizaci jako nestejnorodost v energetickém poli a snaží se přisát. Ale ani to ještě není tak hrozné.

Celá hrůza je v tom, že nejen pohlcují energii konfliktu, ale ještě nějakým způsobem nutí lidi k takovému počínání, aby se této energie vylučovalo ještě více.

Dělají všechno pro to, aby energie přetékala. Kyvadla tahají lidi za neviditelné nitky a lidé se podvolují doslova jako loutky. Není zatím úplně jasné, jak přesně ovlivňují kyvadla motivaci lidí, ale dělají to velice efektivně.

Jasně vědomí člověka je pro kyvadla nedostupné, ale ani ho nepotřebují. Úplně jim stačí podvědomí. Zpravidla všichni lidé ve skutečnosti, v jiném stupni,

* Eugenika vydala celou sérii *Ovlivňování reality* 1-7, – pozn. red.

spí. Mnoho věcí člověk koná jako stroj, oslabeně, bez střízlivého přehledu: „V této chvíli nespím a jasně si uvědomuji, co dělám, k čemu a proč právě takto.“

Zvlášť nízkou úroveň uvědomění má člověk, když je doma nebo ve skupině. V domácnosti je nutnost zvýšené sebekontroly nevelká, proto si člověk počíná oslabeně, divže nedřímá. Ve vnějším, ale úzkém společenském kruhu je naproti tomu vědomí nejaktivnější a zabývá se samokontrolou. Při velkém shromáždění lidí začne být počínání člověka opět spontánní, ale navíc se objevuje silná korelace se společnými návaly pocitů celé masy.

Abychom demonstrovali práci kyvadla, vezměme nejjednodušší příklad. Jdete po cestě a doháníte chodce před vámi. Jakmile uhnete nalevo, abyste ho předehli, on udělá spontánně krok stejným směrem, jakoby vám přehrazoval cestu. Pokoušíte se obejít ho vpravo, ale on se bezděčně uhýbá na stejnou stranu.

Co nutí toho chodce měnit směr? Vždyť vás nevidí a proč by mu mělo vadit, že ho chcete obejít? Možná, že nějak cítí za zády vaši blízkost a instinktivně nechce pustit „soupeře“ vpřed? Jako předpoklad se to nabízí, přesto to tak není. V živé přírodě, hovoříme-li o instinktech, se soupeření vždycky projevuje v situacích, kdy protivníci stojí tvář v tvář. Kyvadlo je to, co nutí onoho chodce uhýbat na stranu.

Člověk jde a nepřemýšlí o tom, jak jít, aby se pohyboval přesně přímo. Ve vztahu k chůzi spí, proto se linie jeho kroků čas od času samovolně odklání na jednu nebo druhou stranu. Motivace, to znamená výběr směru, je v podvědomí. To v danou chvíli není kontrolováno, a je tedy potenciálně otevřené pro kyvadlo.

Teď přicházíte vy a pokoušíte se chodce předejít. Celkově je to konflikt, i když slabý. Za účelem zvýšení energie konfliktu kyvadlo přiměje chodce udělat mimovolně krok stranou, aby vám vstoupil do cesty, a tím se vyostřila situace.

V té době kyvadlo nepůsobí úmyslně, protože není schopno vědomého záměru. Stejně nevědomě působí rovnovážné síly. Ještě jednou podtrhuji: hovoříme tady o určitých procesech, jejichž mechanismus je zatím nejasný, ale ne o rozumném jednání bytostí. Jenom si všímáme různých projevů a zákonitostí povahy energetického světa.

Nemá smysl určovat, které z kyvadel v dané situaci působí, odkud se vzalo, jak se mu to daří a co se ve skutečnosti děje na energetické úrovni. Tak jako tak to nemůžeme posoudit zevrubně. Důležitý je jen jeden hlavní závěr: *jestliže rovnovážné síly srážejí dohromady opaky, pak kyvadla dělají všechno pro to, aby rozpálila energii vzniklého konfliktu. To je zákon kyvadla.*

Bitvy kyvadel jsou nekonečné, jako rodinné spory nebo ozbrojené konflikty. Všechny jsou vedeny v souladu právě s tímto zákonem. Jakmile dojde ke střetu, budou se další události vyvíjet směrem k zostřování konfliktu, ať se děje cokoliv, včetně dočasných a dekorativních smíření.

Tam, kde působí zákon kyvadla, zdravý úsudek nic nesvede. Zejména proto činy jak jednotlivých osob, tak celých států velmi často nezapadají do rámce zdravého rozumu. *V konfliktních situacích je motivace člověka pod vládou kyvadla.*

Pak se dostavuje podivný efekt, kdy si uvědomuješ své minulé skutky jako sen: „Kam jsem dal rozum? Jak mě napadlo takhle postupovat?“ Ano, protože člověk jednal nevědomky. Až následně, když vědomí už nepodléhá vnějšímu vlivu, může vše minulé průměrně hodnotit.

Blízcí lidé se hádají a rozcházejí se s přesvědčením, že se povahově neshodují. Ale vždyť byly i chvíle štěstí, kdy všechno šlo výborně. A náhle se člověk pro nic za nic mění a začíná se chovat nepřátelsky. Vůbec to neodpovídá tomu, jaký byl dřív, vlastně docela nedávno. Znáte to, že?

Ve skutečnosti tady vůbec nejde o to, že se někdo, jeden nebo druhý, změnil. Člověk se chová pro partnera zcela nepřijatelně, protože ho k tomu nutí kyvadlo.

Kyvadlo řídí podvědomými motivacemi lidi, kteří se dostali do sporu. A to řízení směřuje ke zvýšení energie konfliktu. Člověk nechápe, co ho nutí jít do konfrontace. Může se chovat naprosto nelogicky a nepřiměřeně.

Zvláště zřetelně tento efekt vyniká v nevysvětlitelně krutých zločinech. Potom, už na lavici obžalovaných, zločinec přemýšlí o svých činech nechápavě: „Nastalo nějaké zatmění.“ A nelže – skutečně to tak bylo. Pro samotného pachatele je to naprosto nečekané, přijímá události jako strašný sen.

Spánek je zvláště hluboký, když je pozornost zachycena v nějaké smyčce. Ve specifických společnostech, například v armádě, nějaké skupině, frakci nebo v některé sektě se utvoří okruh s omezenými stereotypy jednání a myšlení. To „uspává“ a podvědomí se zcela otevře pro působení (jako u zombí) kyvadla.

A pak se dějí věci, které se zvnějšku zdají naprosto nepochopitelné.

Proč lidé s takovou zběsilostí zabíjejí sobě podobné proto, že oni, ti druzí, uctívají jiné – své – bohy? Komu to vadí? Lidé trpí ztrátami ve válkách a umírají po desítkách, statisících, milionech. Kde je pud sebezáchovy? Bitvu o bohatství a území je ještě možné pochopit. Ale jak chápat bitvu za přesvědčení?

Myšlenka míru je všem blízká. Ale války nepřestávají. Myšlenka jediného Boha je jasná. Myšlenky dobra, spravedlnosti, rovnosti – můžeme pokračovat ještě dlouho. Všechno je všem jasné, ale zdravý rozum nepracuje a zlo vítězí. Odkud se to zlo bere?

Nuže, *univerzálním zdrojem zla jsou kyvadla*. Stačí se jen trochu porozhlédnout a je dokonale jasno: ať se cokoliv děje při jakékoliv opozici něčeho s něčím – všechno směřuje ke zvyšování energie konfliktu. I když boj uhasíná, tak jen nakrátko, aby se pak rozhořel s novou silou.

Ovšem, kyvadla bývají rozličná. Všechna jsou destruktivní v různé míře. Mnohá z nich jsou úplně neškodná. Například kyvadlo transurfingu je nutné, aby se co největší počet lidí zamyslel nad tím, co se ve skutečnosti děje.

Nenamlouvejme si, že bychom se plně osvobodili od všech kyvadel, to je možné jen stěží. Hlavně nebýt loutkou a jednat vědomě, abychom využili tyto struktury pro svoje zájmy. Ale jak se osvobodit od jejich vlivu?

Probudit se a uvědomit si, jak se kyvadlo pokouší vámi manipulovat. Pochopit co se děje, už to je polovina řešení. Síla vlivu kyvadla je nepřímo úměrná

uvědomění. Kyvadlo má nad vámi moc jen do té doby, dokud spíte v bdělém stavu.

Především není třeba se účastnit destruktivních bitev kyvadel, pokud se to vám osobně nehodí. Pokud jste ve skupině, musíte sejít ze scény dění do hlediště, rozhlédnout se a probudit: „Co tu dělám? Uvědomuji si to? K čemu to potřebuji?“

Probuzení z bdělého snu musí být absolutně rázné, jak bylo už výše ukázáno: „*Ted nespím a jasně si uvědomuji, co dělám, k čemu a proč právě takto.*“ Jestliže si to takto uvědomíte, je všechno v pořádku. Jestliže ne, pak jste v každé – i dokonce nicotně malé – konfliktní situaci pouhá loutka.

Věc je složitější, když vás něco dráždí. V takovém případě bude šašek skákat tak dlouho, dokud budete mít nervy napnuté. Obvykle to znamená, že kyvadlo sevřelo vaši pozornost do záchytné smyčky. Abyste se od kyvadla osvobodili, je nezbytné upadnout do lhostejnosti. Ale je těžké to udělat.

Například vás sousedé dráždí svou hudbou, která se vám strašně nelíbí. Vaším úkolem je odtrhnout se jakýmkoliv způsobem od kyvadla. Ale donutit se ne-reagovat je prakticky nemožné. Potlačovat emoce je marné. Místo toho je třeba odvést pozornost k něčemu jinému.

Zkuste poslouchat svou hudbu, ale ne hlasitě, jenom abyste přehlušili tu od sousedů. Vymyslete ještě nějaké další způsoby, jak se odpoutat. Dokážete-li zaměřovat myšlenky něčím jiným, sousedé se postupně utiší.

Přesně takhle i v ostatních případech. Když šašek skáče, je tedy vaše pozornost sevřena ve smyčce. Byli

jste zataženi do hry kyvadla a jejím účelem je zvýšení energie konfliktu. *Chcete-li se osvobodit od zakletí smyčky, musíte přesměrovat vaši pozornost.*

Celkově není všechno tak špatné. Nebudou „schválnosti“, nebudete-li v bdělém stavu spát. I když si možná myslíte, že všechno řečené je prostě nějaké hrozné blouznění. Budiž, není snadné přivyknout myšlence, že nějaké podstaty vás mohou řídit. Přijmout toto poznání, anebo ne, je otázka osobní volby. A není nutno věřit. Pozorujte a závěry vyvozujte sami.

To je krátký obsah koncepce transurfingu. Pokud v průběhu práce s principy nebudete něco chápat, obraťte se k prvním pěti dílům *Ovlivňování reality*.

Část II

**Principy
transurfingu**

1. Probuzení

Deklarace

Probud'te se tady a teď! Uvědomte si a pamatujte: všichni lidé sní a vše, co se děje kolem, není víc než sen. Jenom vás ten sen už neovládá. Vy jste ze sna už procitl, a získal tedy schopnost uplatňovat vliv na chod událostí. Vaše přednost je v uvědomění. Pociťujte svou sílu. Síla je vždy s vámi, jestliže na ni nezapomínáte. Teď bude vše tak, jak budete chtít.

Výklad

Vaše narození do tohoto života bylo novým probuzením po řadě minulých vtělení – snů reality. Od chvíle vstupu na svět jste byl vybaven udivujícími schopnostmi. Uměl jste naslouchat šelestu jitřních hvězd, rozeznávat auru, stýkat se se zvířaty a ptáky. Celý svět vám předváděl zázračný rej svítící energie a vy jste byl kouzelník – mohl jste ovládat tuto energii. Ale brzy jste se poddal vlivu okolních lidí a znovu se pohroužil do snu. Snící neustále a cílevědomě fixovali vaši pozornost na jediný fyzický aspekt reality. Důsledkem toho byla ztráta všech magických schopností. Nezdá se vám, že život ubíhá jako ve snu, kde neřídíte realitu vy, ale ona vás? Nastal čas návratu k původní síle.

2. Vytržení ze sna

Deklarace

Uvědomte si teď, že váš život je hra, do které vás zatáhli. Dokud jste celý pohroužen do této hry, nejste schopen objektivně posuzovat situaci a jakýmkoli podstatným způsobem ovlivňovat chod událostí. Nejdřív sejděte do hlediště a nezkaleným pohledem se rozhlédněte. Řekněte si: „V této chvíli nespím a uvědomuji si, kde jsem, co se děje, co dělám a proč.“ A pak vstupte na scénu a pokračujte ve hře. Zůstaňte divákem. Teď máte obrovskou přednost – *uvědomění*. Narušil jste hru a získal schopnost ji řídit.

Výklad

Ve snu jste v moci okolností, protože rozum dřímá a pokorně přijímá vše tak, jak to je. Jako by vše šlo, jak je třeba. V bdění je to přibližně stejné. Připadá vám, že skutečnost existuje nezávisle na vás a vy nemáte sílu ji ovlivňovat. Jste téměř smířen se svým údělem – souborem vašich schopností a podmínek společnosti, ve které máte existovat. Zbývá jenom plout s proudem osudu a čas od času uplatnit slabé pokusy upozornit na svá práva. Cožpak se nedá nic změnit? Jistěže dá! A vy to uděláte. Do té doby jste vnímal realitu tak, jak vás to učili. Teď si uvědomte realitu jako sen. Jen ve vědomém snu jste schopen skutečně kontrolovat situaci. Na scéně má každý svou roli a každý nějak

Vadim Zeland

spolupracuje s vámi. Něco od vás očekává, navazuje na něco, prosí nebo potřebuje, pomáhá nebo překáží, miluje nebo nenávidí. Pohlédněte na tuto hru vědomě a pak vše sám pochopíte.

3. Boží dítě

Deklarace

V každém z nás je částička Boha. Jste jeho dítě a váš život je sen Boha. Když řídíte skutečnost silou svého záměru, plníte jeho vůli. Váš záměr je záměr Boha. Jak můžete pochybovat o tom, že se vyplní? Je jenom třeba vzít si takové právo. Když prosíte Boha, je to stejné, jakoby Bůh prosil sám sebe. Což může Bůh prosit sám sebe? Což existuje někdo, od koho by mohl Bůh potřebovat něco pro sebe? I tak si vezme vše, co bude chtít. Neproste, nepotřebujte a nedomáhejte se. Utvářejte sám svou skutečnost pomocí vědomého záměru.

Výklad

Náš svět je divadlo snů, kde Bůh je divák, scénárista, režisér a herec současně. Jako divák sleduje hru, která se odvíjí na scéně světa. Jako herec prožívá a cítí vše stejně jako bytost, jejíž roli vytváří. Bůh tvoří skutečnost a řídí ji prostřednictvím záměrů všech stvoření. Současně s duší vložil do každé živé bytosti částičku svého záměru a vyslal ji do snu – života. Každé živé bytosti Bůh ponechal svobodu a moc vytvářet svou skutečnost v míře jejího uvědomění. Prakticky všechny živé bytosti nepoužívají záměr uvědoměle a cílevědomě. Jsou v nevědomém snu, jen jakoby smutně po něčem toužily. Nechápu ale, co to vlastně je. Jejich

Vadim Zeland

záměr je rozplizlý, nejasný, bezděčný. V tomto směru se člověk nedostal dál než zvířata. Kyvadlům se podařilo nejen odejmout lidem znalost o jejich schopnostech, ale dokonce převrátit smysl jejich života. Zaměnit službu Bohu za uctívání. Ve skutečnosti cíl života a také samotná služba Bohu spočívá ve spolupráci s ním při tvoření.

4. Zrození hvězdy

Deklarace

K dosažení opravdového úspěchu je nutno přestat se řídit všeobecně přijímanými standardy a vydat se svou cestou. Ten, kdo dokázal vykročit ze společenského uspořádání, vytvoří nový etalon úspěchu. Kyvadla nestrpí individualitu. Vidí vycházející hvězdu a nezbyvá jim nic jiného, než udělat ji svým favoritem. Když je vytyčeno nové pravidlo, uspořádání se obrací a začíná kráčet za novou hvězdou. Pro stanovování vlastních pravidel je nezbytné si dovolit být sám sebou. To vy můžete. Je třeba jenom dát si takovou výsadu. Své výsady si dáváte, nebo odnímate jen vy sám.

Výklad

Po celý život se pokoušejí člověku namlouvat, že má k dokonalosti daleko, že úspěch, bohatství a sláva je jen pro vyvolené. Kyvadla nepopírají, že úspěchu může dosáhnout každý, ale lstivě skrývají fakt, že unikátními schopnostmi a kvalitami je obdařen každý člověk. Individualita se pro kyvadla podobá smrti. Když ze všech stoupců budou svobodné osobnosti a vymknou se kontrole, kyvadlo se prostě rozpadne. Hvězdy se rodí samostatně, ale rozzihají je kyvadla. Vzor pro napodobování – etalon úspěchu – je vytvářen cíleně, aby snahy všech ostatních byly namířeny

jedním směrem. Jinými slovy, úloha kyvadel spočívá v tom, aby sloučila všechny do jediné sestavy a přiměla je podrobit se společnému pravidlu. Nedokážete nic, dokud si neuvědomíte, že je třeba vyjít ze společné sestavy. Nemá smysl hrát cizí hru, v níž pravidla neurčujete vy. Ať se zabýváte čímkoli, vždy hleďte iniciovat svou hru. V tom je tajemství úspěchu.

5. Zrcadlo světa

Deklarace

Váš svět je to, co si o něm myslíte. Svět jako zrcadlo odráží váš vztah k němu. Život je hra, v níž svět neustále dává svým obyvatelům jednu jedinou hádanku: „Hádejte, jaký jsem?“ Každý odpovídá v souladu se svými představami: „Jsi agresivní,“ nebo „Jsi útulný.“ Také: „...veselý, zamračený, přátelský, nenávistný, šťastný, úskočný...“ Ale zajímavé je, že v této loterii vyhrávají všichni! Svět se všemi souhlasí a každému se představuje v té podobě, jakou si objednal. Co vy si myslíte o svém světě?

Výklad

Je-li člověk přesvědčen, že je na tomto světě už všechno nejlepší vyprodáno, zbudou na něj nakonec jen prázdné police. Když si myslí, že pro dobré zboží je nezbytné vystát dlouhou frontu a draze zaplatit, stane se tak. Je-li jeho očekávání pesimistické a naplněné pochybnostmi, určitě se splní. A jestliže člověk očekává setkání s nepřívětivým okolím, jeho předtucha se vyplní. Avšak stačí být proniknut nevinnou myšlenkou, že svět pro něj uchránil to nejlepší, a také to se z nějakého důvodu stane. „Hlupáček“, který nemá tušení, že nic nejde tak jednoduše. Avšak nějakým nepostižitelným způsobem se octne před obchůdkem, kam právě teď přivezli zboží, jakoby speciálně pro

něj. A vida, první kupující dostává všechno zdarma. A vzadu už se stává dlouhá fronta těch, kteří jsou přesvědčeni, že realie života jsou stále pochmurnější, ale hlupáci mají prostě štěstí. A jestliže úspěšný hlupák někdy po střetu s „realiemi života“ změni svůj vztah k světu, skutečnost se odpovídajícím způsobem také změni. Postrčí „poučeného“ až na konec fronty.

6. Bumerang

Deklarace

Jaké myšlenky budete posílat světu, takové se vám jako bumerang budou vracet. Co nastává, když člověk něco nenávidí? Vkládá do tohoto citu jednotu duše a rozumu. Zřetelný obraz po odrazu v zrcadle zaplní celou vrstvu jeho světa. Takovým výsledkem je člověk ještě víc podrážděný, ale tím víc zvyšuje sílu svého citu. V myšlenkách posílá všechny někam hodně daleko: „Konečně už všichni táhněte!“ Ale zrcadlo vrací tento bumerang zpět. Ty jsi poslal je a tebe posílají také tam. Střeďte se vyzařovat do zrcadla světa negativa. Nevyhnutelně dostanete analogickou odpověď z dokonale nečekané strany. Jenže víte, láska je také bumerang.

Výklad

Zrcadlo světa materializuje myšlenky. Jestli se vám nelíbí váš zevnějšek, díváte se do zrcadla nespokojeně. Všechna vaše pozornost je zaměřena na nevzhledné rysy, které se vám nelíbí. Je třeba chápat, že v zrcadle se odrážíte v souladu s vaším vztahem k sobě. Zaveďte si nové pravidlo. Nedívat se, ale nahlížet do zrcadla světa. To lepší vyhledávat a to špatné ignorovat. Vše propouštějte přes tento filtr. Soustřeďte pozornost na to, co chcete dostat. Co jste dělal dříve? Konstatoval jste fakt: „Sám sobě se nelíbím. Můj svět

se mi nelíbí.“ A zrcadlo stále víc tento fakt potvrzovalo: „Správně, je to tak.“ Teď máte jiný úkol. Vyhledávat jenom ty rysy, které vám vyhovují, a současně si vybavovat v myšlenkách vytoužený obraz. Od této chvíle už jen dělejte, že hledáte a nacházíte stále nová potvrzení kladných změn. Každý den bude vše lepší a lepší. Budete-li se zabývat touto technikou pravidelně, brzy nestačíte otvírat ústa překvapením.

7.

Iluze odrazu**Deklarace**

Člověk se podobá koťátku, které stojí před zrcadlem a nechápe, že tam vidí sebe sama. Zdá se vám, že žijete v moci okolností, které nejste schopni změnit. Ve skutečnosti je to iluze, kterou lze snadno překonat, pokud si to přejete. Nevědomky se pohybujete v uzavřeném kruhu. Pozorujete skutečnost a vyjadřujete k ní vztah. Zrcadlo převádí obsah vašeho vztahu do skutečnosti. Vzniká uzavřená smyčka zpětné vazby. Skutečnost se utváří jako odraz způsobu vašeho myšlení a způsob, jehož se to týká, je v mnohém určován samotným odrazem. Způsob řízení skutečnosti spočívá v obrácení tohoto směru na opačnou stranu. Nejdříve se dívat do sebe a teprve potom do zrcadla.

Výklad

Člověk připoutaný k zrcadlu svým vztahem, primitivní reakcí na skutečnost, se docela prostě pokouší odraz přelstít v úsilí něco na něm změnit. A teď zkusme obrátit zrcadlový kruh nazpět: vyjádříme vztah, zrcadlo převede obsah vztahu do skutečnosti, pozorujeme skutečnost. K čemu při tom dojde? Primitivní a bezmocné konstatování odrazu přeručíme a na jeho místo se dostaví záměrné a cílevědomé konstatování obrazu. Namísto toho, abych ze zvyku vyslovil nespokojenost s tím, co v zrcadle vidím, odvracím se od něj

a začínám v myšlenkách vytvářet obraz, který bych chtěl vidět. To je východisko ze zrcadlového labyrintu. Svět se zastaví a vykročí mně vstříc. Když dokážete mít svůj vztah ke skutečnosti pod kontrolou, začne působit vnější záměr a pro ten není nic nespílitelné. Je jen nutné obrátit pozornost z odrazu na obraz. Jinými slovy mít pod kontrolou své myšlenky. Nepřemýšlet o tom, co nechceš a pokoušíš se tomu vyhnout, ale o tom, co si přeješ a usiluješ dosáhnout.

8. Růžová dvojčata

Deklarace

Na Zemi je mnoho rajských koutků, kde žijí „růžová dvojčata“. Chcete-li se tam dostat, nasadte si „růžové brýle“ a nevěnujte pozornost subjektům, které vás vyzvou, abyste je sundal. Ohlasy rajského života jen zřídka pronikají do všedního světa. Lačně lovte tyto „sluneční zajíčky“, na ně upírejte svou pozornost, a budete se s nimi setkávat stále častěji. Sám uvidíte, jak překvapivě se vrstva vašeho světa začne měnit.

Výklad

Viděl jste už někdy déšť při svitlu slunce? A dvě duhy na obloze? A dvojčata v růžovém se na vaší cestě objevila? Je třeba pochopit jednu prostou věc. Vy sám svým postojem malujete svůj svět duhovými, anebo černými odstíny. Pokud se významná část vašich myšlenek týká negativních prožitků, život bude den ze dne stále horší. A naopak i přes nepříznivé počasí, když duše „zpívá v dešti“ a vesele „šlape v loužích“, bude ve vrstvě vašeho světa svátek. Jak ráj, tak peklo nejsou někde v jiných dimenzích, ale tady na naší Zemi. Existují například vězení, ale vy tam nejste – to není váš svět. Avšak může být váš, budete-li pozornost fixovat na kriminální informace. Vyskytují se také havárie, katastrofy, přírodní neštěstí. To se také může stát částí vaší skutečnosti, jestliže začnete hltat souhrn

Vadim Zeland

zpráv. Záměrně upřete pozornost jen na to, co chcete vidět ve svém světě. Od všeho ostatního se odvracejte, propouštějte to mimo vaše oči a uši. Zlo z reality nezmizí, ale zmizí z vaší vrstvy. Prostě se nebudete setkávat s negativem.

9. Povzdech ulehčení

Deklarace

Transurfing není v podstatě možný bez dostatečně vysoké úrovně energetiky. Obvykle je velká část lidské energie zaměřena na celou řadu neuskutečněných plánů, které ji jen odčerpávají. Cíl aktivizuje energii záměru, ale jen pod podmínkou, že se realizuje, a nezůstává u pouhého plánu. Je nezbytné buď odhodit část potenciálních záměrů, nebo je začít realizovat. Uvolněte se, dopřejte si víc svobody. Udělejte seznam omezení, která vás tíží, a shod'te je ze sebe. Ihned se uvolní rezervy energie záměru, a to vám umožní postupovat dál.

Výklad

Je mnoho lidí, kteří jdou životem ověšeni ze všech stran nákladem všemožných povinností, nedokončených prací, tvrdých podmínek, vysněných plánů a početných cílů. Zamyslete se: co vás trápí? Když to uvážíte, mnoho takových závaží můžete bez lítosti odhodit. Jaký to má smysl, neustále je nosit s sebou a nemoci je nijak uskutečnit? Například: neustále musím být nejlepší ze všech; dokážu všem i sobě, zač stojím; potřebuji jen vítězství, jinak si přestanu sám sebe vážit; nemám právo na chyby. A tak dále: přestat kouřit, naučit se cizí jazyk a celkově začít od pondělí nový život. Všechno, co se nekonečně odkládá na potom, je neužitečný ná-

Vadim Zeland

klad. Je třeba ho buď realizovat, nebo vyhodit, protože odnímá energii. Ztrácet energii zbytečně je prostě hloupé. A možná, že máte jednu nějakou velikou zátěž, které byste se tajně už dávno rád zbavil, ale nemůžete se rozhodnout. Představte si, jak se vám ulehčí, když ji odhodíte.

10. Osvobození

Deklarace

Dostanete vše, co jste rozhodnutí mít, jste-li přesvědčen, že je to vaše, bez podmínek a výhrad. Vaše volba je zákon, který musí být bezpodmínečně splněn. Svoboda volby – rozhodnutí mít – se vytváří energií záměru. Pokud přebytečné potenciály vnitřní a vnější důležitosti odnímají značnou část energie, záměr nebude mít sílu. Pro snížení důležitosti věci je nutno postupovat vědomě a pochopit, čemu přikládáte nadbytečně velký význam a co potom následuje. Energie přebytečných potenciálů se rozplývá v činnosti. Převracíte v myšlenkách cílový diapozitiv a klidně posunujte nohy směrem k cíli, to bude vaše činnost.

Výklad.

Jak se nebát? Najít zajištění, náhradní cestu.

Jak se nestrachovat a neznepokojovat? Jednat. Potenciály obav a znepokojení se rozplývají v činnosti.

Jak se zbavit své důležitosti? Brát svoji důležitost jako axiom, vzdát se činností, zaměřených na její zvyšování.

Jak se nerozčilovat? Hrát s kyvadlem a narušovat pravidla jeho hry. Neadekvátní reakcí vyvádíte kyvadlo z rytmu, takže vyjde naprázdno.

Jak se zbavit pocitu viny? Přestat se ospravedlňovat.

Jak se vyrovnat s urážkou a rozhořčením? Přerušit svoji bitvu a pohybovat se po proudu variant.

Co dělat, jestliže není možné se s urážkou a rozhořčením vyrovnat? Prostě si tuto slabost dovolit. Nenutíte se vždycky vyhrávat.

No a nakonec, jak nepadnout pod tíhou problémů? Zachovávat princip koordinace záměru.

Místo boje se svými přebytečnými potenciály je nutné působit v rámci očištěného záměru. Záměr se očišťuje v procesu pohybu.

11. Jistota

Deklarace

Chceme-li získat jistotu, musíme se jí vzdát. Podstata nejistoty se skrývá ve zvýšené důležitosti věcí. Nepotřebuji jistotu jako oporu. Jestliže nejsem důležitý, nemám co bránit ani o co bojovat. Nemám se čeho bát ani čím se znepokojovat. Pokud ničemu nepřikládám nadbytečný význam, vrstva mého světa je čistá a průzračná. Odmitám boj a pohybuji se po proudu variant. Jsem prázdný, proto mne není za co zachytit. Boj pro mne není nutnost. Prostě klidně jdu a беру si svoje. To už není vratká jistota, ale klidná a uvědomělá koordinace.

Výklad

Nejistota vytváří uzavřený kruh. Čím větší je důležitost cíle a přání ho dosáhnout, tím větší je nejistota. Čím víc kontrolujeme sebe i situaci, tím jsme svázanější. Čím větší obavy a neklid, tím dřív se vyplní. Boj za osobní důležitost odčerpává energii. Pocit viny celkově převrací život v žalostné živoření smolaře. Jak se dostat z tohoto zamotaného labyrintu? Nijak – z něj není východisko. Tajemství labyrintu je v tom, že jeho zdi se rozpadávají, když přestanete hledat východ a snížíte důležitost věcí. Zavrhněte boj za svoji důležitost, a dostanete ji bez podmínek. Přestaňte se ospravedlňovat před svým okolím, a zmizí pocit viny.

Vadim Zeland

Právě tak snížíte-li důležitost vnějších objektů, přestanou vás ovládat svou závažností. A nakonec, úplné koordinace dosáhnete jednotou duše a rozumu. K tomu je nutné a zcela postačující poslouchat příkazy svého srdce a žít v souladu se svým krédem.

12. Rovnováha

Deklarace

Jste-li v harmonické rovnováze s okolním světem, ubíhá váš život lehce a příjemně. Bez zvláštní námahy dosahujete svých cílů. Pokud se zabýváte budováním zdi přebytečných potenciálů, mění se život v boj s rovnovážnými silami. Při střetu s problémovou situací se snažte zjistit, kde přeháníte, v čem se opakujete, čemu přikládáte nadbytečný význam. Definujte svoji důležitost, ale poté ji odložte. Zdi se rozpadají, překážky samy mizí, problém se řeší sám od sebe. Nepřekonávejte překážky – snižujte důležitost.

Výklad

Ve světě všechno směřuje k rovnováze. Tam, kde se objeví přebytečný energetický potenciál, vznikají rovnovážné síly, směřující k jeho odstranění. Přidáváte-li čemukoliv příliš na významu, bude výsledek zcela opačný, než jste zamýšlel. Například v případě nespokojenosti se sebou se dostáváte do konfliktu se svou duší. Rovnovážné síly vám brání v boji s vlastními nedostatky i v pokusech je skrývat. Výsledkem bude, že vylezou na povrch ještě nápadněji. V případě nespokojenosti se světem se ocitnete v konfrontaci s velkým počtem kyvadel. Rovnovážné síly se budou snažit vás obklíčit, odsunout vás někam dál. Při snižování vážnosti také nepřehánějte. Snižování vnější

důležitosti nemá nic společného s pohrdáním a podceňováním. Je třeba stavět se k životu jednoduše. Žádné pohrdání, ale ani přikrašlování. Brát svět takový, jaký je. Snižování vnitřní důležitosti nemá nic společného s pokorou a sebeponižováním. Nevyvyšovat, ani nesnižovat své přednosti a nedostatky. Dovolit si rozkoš být sám sebou.

13. Půvab duše

Deklarace

V čem spočívá tajemství půvabných osobností? Vypudily z hlavy negativní diapozitivy a nahradily je pozitivními. Půvab je vzájemná láska duše a rozumu. Půvabná osobnost má v duši svátek, vychutnává život a koupe se ve své lásce, bez příchuti samolibosti. Potom tento sváteční pocit vnímá i okolí. Takových lidí je velmi málo, ale vy mezi ně můžete patřit. Je ovšem nezbytné obrátit se ke své duši, začít se mít rád a vykročit na cestu ke svému cíli. Přitom se změní nejen osobní kvality, ale dokonce i tělo bude přitažlivější, obličej sympatičtější a úsměv okouzlující.

Výklad

Tajemství přitažlivosti je skryto v jednotě duše a rozumu. Když je člověk se sebou spokojen, má se rád, zabývá se oblíbenou prací, pak z něho vychází jakoby vnitřní světlo. Žije v souladu se svým krédem. To je právě to, co lidem chybí, proto se za takovou osobností táhnou jako motýlci za světlem. Na energetickém plánu se půvab projevuje jako čisté vyzařování jednoty duše a rozumu. Při tréninku své energetiky v sobě rozvíjíte nevšední schopnosti ovlivňovat lidi a vyvolávat v nich sympatie. Osobnost s přebytkem volné energie vzbuzuje zájem a náklonnost okolních lidí. Jestli je pro vás zatím těžké mít se rád bez vý-

hrad, zabývejte se energetickou gymnastikou. Přitom stále utvrzujte v mysli formuli: „Přetékám energií přes okraj. Moje energetická kapacita roste. Mám silnou energetiku, každý den silnější. Zářím energií lásky a půvabu. Jsem čistý energetický pramen. Lidé vnímají moji energetiku a pociťují ke mně sympatie.“ Když uvidíte, že k vám lidé skutečně pociťují sympatie, nezapomínejte si pro sebe konstatovat, že tato technika opravdu funguje. Takové konstatování nutně potřebuje rozum, protože ten věčně pochybuje: „Cožpak jsem schopen něčeho takového?“

14. Láska k sobě

Deklarace

Jestliže sám sebe nemilujete, nebude vás milovat nikdo. A co víc, nikdy nebudete šťastný. Jakýkoli konflikt duše a rozumu se negativně projeví na zevnějšku a charakteru. V souladu s tím i vrstva vašeho života bude nabývat stále temnější odstíny. Především je nutno milovat sebe, teprve pak obracet pozornost na přednosti jiných. Musíte pochopit a procítnout tento fakt: kyvadla vás nutí zradit sám sebe, odvrátit se od vlastní duše. Vnucují vám pravidlo: „Oni jsou lepší než ty, tak dělej to co oni. Buď jim podobný, zapadni do matice, jako bys byl šroubek.“

Ve skutečnosti jste unikátní. Obraťte se k sobě, přijměte sám sebe takového, jaký jste, využijte své právo být originál. Pak se budete mít čím pyšnit a sám sebe si za co vážit.

Výklad

Pokud člověk zašel příliš daleko v honičce za cizími standardy, asi mu bude zatěžko jen tak prostě přijmout a zamilovat si sám sebe. „Jak se mohu mít rád, když se sám sobě nelíbím!“ To je nejčistší přebytečný potenciál, vzniklý zvýšenou vnitřní a vnější vážností. Vnější vážnost je v tom, že někým nastavený etalon já považuji za vrchol dokonalosti. Neoceňuji cizí přednosti příliš vysoko? Vnitřní vážnost je třeba hledat v tom, že se nutím dodržovat cizí standardy. Kdo

Vadim Zeland

říká, že já jsem horší? Neoceňuji se sám příliš nízko? Abyste mohli mít rádi sebe, shod'te z piedestalu vnější vážnost a přestaňte uctívat idoly. Kdo vám brání vytvořit své vlastní standardy? Ať se raději druzí honí za těmi vašimi. Shod'te svoji vnitřní vážnost a uvolněte se. Dovolte si rozkoš mít nedostatky, zaměřte ohnisko pozornosti na svoje přednosti.

15. Můj cíl jsem já sám

Deklarace

Jestli vás někdo opustil, jestli trpíte pro neopětovanou lásku nebo lásku právě hledáte, nezbytně potřebujete zamilovat se do sebe. Pokud ještě nejste schopni milovat se takový, jaký jste, věnujte se sobě, svému zdokonalování. Začněte chodit do fitness klubu. Začněte vážně studovat cizí jazyk. Zkuste se nově oblékat, ne jako obvykle. Nechte si udělat magické tetování. Opatřete si kouzelný talisman – drahokam na krk nebo prsten. Můžete přitom najít nový smysl života. Péče o sebe může plně nahradit váš cíl, pokud jste jiný ještě nenašel. Je to vskutku důstojný cíl a přinese vám úspěch a uspokojení. Zasloužíte si jen všechno nejlepší.

Výklad

Člověk už je takový, že je se sebou spokojen, jen když si ho cení druzí. A také má sám sebe rád, jenom když jiní milují jeho. Ale vždyť svět je zrcadlo. Jak se v odrazu má objevit láska, když v samotném obraze není? Vzniká uzavřený zrcadlový kruh. Jak z něj uniknout? Velice jednoduše. Za prvé, jak známo vždycky milujeme ty, o které máme starost. Pak tedy je třeba věnovat si větší pozornost, starat se o sebe, zabývat se sebou. Za druhé, láska je jako bumerang. Když ji posíláš do světa, vrací se ti. Lásku, i tu k sobě, je možné nalézt, když místo strachu, nedůvěry a nelibosti září-

te láskou. Odraz vám vyjde vstříc jen tehdy, když vy uděláte první krok. Vznikne smyčka zpětné vazby – já vysílám do světa lásku – ona se po odrazu vrací ke mně – svět mi oplácí stejným – milují mne – následně jsem já také se sebou spokojen a začínám se mít rád.

16. Víra

Deklarace

Jak bylo řečeno už dávno a nejednou: „Dostane se vám podle vaší víry.“ A tak to skutečně je. Ale jak uvěřit? Přemlouvat a přesvědčovat sám sebe je bezvýsledné. Zaujměte se konkrétní věci – řízením skutečnosti podle principů transurfingu a vizualizací cílového diapositivu. Používejte principy v praxi a uvidíte, co nastane. Vnější záměr otevře dveře do světa, kde se nemožné stává možným. Stane-li rozum před faktem, přijímá neuvěřitelné do šablony svého chápání světa a nechává zázrak dovést. Až uvidíte, že transurfing funguje, víru už nebudete potřebovat. Budete ovládat vědění.

Výklad

Transurfing vám dává mapu krajiny a pravidla hry. Sám se rozhodněte, co s tím uděláte. Jste král (královna) svého světa. Nepoddávejte se cizímu vlivu. Věřte sobě. Nedůvěřujte cizím rozhodnutím. Sám všechno víte a umíte. Ale dokonce, ani když ovládáte vědění, nejste pojištěn proti chybám. Pravý úspěch vyrůstá na troskách vašich neúspěchů. Většina vynikajících osobností prošla mnoha potížemi. Prostě se tato stránka jejich života na plakátech moc neobjevuje. Proto se radujte, když vás postihl neúspěch. Jste na cestě k úspěchu. Někdy se vám bude zdát, že se proti vám všechny okolnosti spikly. Ale jak můžete vědět, která

cesta vede přímo k vašemu cíli? Strážci starobylého vědění vám nepředávají transurfing proto, aby vás donutili věřit realitě metafyziky, ale proto, aby zaseli naději. Kde je víra, najdou si své místo i pochyby. Naději potřebujete, abyste začal jednat. Začněte jednat a uvidíte, jak se to, co vypadalo nevěrohodně, mění ve skutečnost. Až si naděje svoje odpracuje, dostaví se uvědomění. Potom si řeknete: „Já nechci, nevěřím a nedoufám – mám svůj záměr a vím.“

17. Pocit viny

Deklarace

Z pocitu viny se nutně rodí scénář trestu, a to bez účasti vašeho vědomí. Je to lidská šablona chápání světa – po vině následuje trest. Pokud jste u sebe zpozoroval i ten nejmenší projev pocitu viny, hned se toho smetí zbavujte, aby vám neničilo život. Žijte v souladu se svým krédem, a nepocítíte žádnou vinu. Nikdo vás nesmí soudit, jestliže vy sám vinu nepocítujete. Osvobodíte-li se od pocitu viny, nikdy se nedostanete do situace, ve které by vám někdo vyhrožoval násilím. Kde není vina, nebude žádný trest.

Výklad

Pokud se vám nedaří zbavit se komplexu viny, je nezbytné přestat se ospravedlňovat. Tady nastává zvláštní případ, kdy léčení nemoci jako následku odstraňuje její příčinu. Nemusíte se ujišťovat, že nejste nikomu ničím zavázán. Prostě si hleďte svých obvyklých činností. K tomu je třeba uvědomělost. Jestliže jste dříve byl zvyklý i z nejmenších důvodů se omlouvat, teď si navykněte něco jiného. Vysvětlujte své skutky pouze v takovém případě, kdy je to opravdu nezbytné. Není nutné se ujišťovat, že nejste nikomu ničím zavázán. Dokonce, i když pocit povinnosti třeba zůstane, navenek to nemusíte dávat najevo. Manipulátoři postupně odpadnou, když jim už nebudete poskytovat záminky.

Současně duše a rozum začnou trochu přivykat novému pocitu – neospravedlňujete se, tedy to tak má být. Z toho vyplývá, že vaše vina tedy prostě neexistuje. Výsledkem bude, že důvody pro „vykoupení“ se budou objevovat stále řídkěji. Takto, smyčkou zpětné vazby, vnější forma pomaličku uvede do pořádku vnitřní obsah. Zmizí pocit viny a vzápětí i související problémy.

18. Pocit významnosti

Deklarace

Když má člověk pocit nějaké újmy a snaží se všemožně zvýšit svůj význam, dopadne všechno naopak. Význam je tím menší, čím víc se ho snaží podtrhnout. A naopak člověk, který se o svůj význam nestará, dostává ho bez výhrad. Pocit osobní důležitosti je vždy lstivý přebytný potenciál. Rovnovážné síly budou dělat všechno možné, aby vás shodily z piedestalu. Vzdáte-li se svého významu, dostanete ho bezvýhradně. Současně se nikdy, v žádném případě, nešetrně nedotýkejte pocitu důležitosti lidí. Tak se zbavíte hromady nepříjemností a problémů, jejichž příčiny byste nechápal.

Výklad

Snaha upevnit své postavení a zdůraznit své přednosti je iluze, honba za odrazem v zrcadlovém kruhu. Ale jak se ujistit o tom, že si stojíte dobře a není třeba to dokazovat? Existuje jedna smyčka zpětné vazby, kterou důsledek odstraňuje příčinu. Je třeba vědomě přeorientovat záměr. Místo toho, abyste se snažil předvést, je třeba úplně skoncovat se všemi pokusy o zvyšování svého významu. Když to člověk nedělá (a vy víte, že to dělají prakticky všichni, každý po svém), okolí intuitivně cítí, že jeho význam nepotřebuje potvrzení. A tak se k člověku začínají chovat s větší sympatií a úctou. To

Vadim Zeland

způsobí, že duše a rozum se postupně utvrzují v tom, že: „Já opravdu za něco stojím.“ Zrcadlový kruh v určité chvíli strne, potom se rozjede a pohybuje se vám vstříc. Vaše sebevědomí se zvýší a komplexu méněcennosti jako by nikdy nebylo.

19.

Krédo tvůrce

Deklarace

Vždy zůstaňte sám sebou, za žádných podmínek se nezrazujte, žijte v souladu se svým krédem. Narušíte-li krédo, nebo ještě hůř, nemáte-li žádné, ničíte se jako osobnost. Potom jde v životě všechno napříč. Křivý obraz může v zrcadle vyvolat jen křivý odraz. Je nezbytné převést myšlenky a činy na jednoho jmenovatele, nelhat sobě samému. Pak nebudou v duálním zrcadle žádné iritující pokřiveniny. Vy jste tvůrce své skutečnosti, vy se nemáte zač stydět ani se čeho obávat. Pamatujte si, že nejste sám, s vámi je síla a váš svět se o vás stará.

Výklad

Když žijete v souladu se svým krédem, duše a rozum tvoří jednotu. Postupujete tedy tak, jak uznáte za potřebné, a neohlížíte se na veřejné mínění. V žádném případě nesmíte zradit sebe. Když musíte dělat něco, čemu aktivně odporuje vaše duše, je všechno k ničemu. A naopak, žijete-li v souladu se svým krédem, dokonce i činy, které jdou proti zdravému rozumu, dopadnou nakonec dobře. Nepotřebujete analyzovat, jak právě krédo napravuje skutečnost. Prostě neexistence pokřivenin na obrazu opraví odraz. Jednota duše a rozumu formuje zřetelný obraz, který zrcadlo

Vadim Zeland

světa bez váhání materializuje. Všechna vaše skutečná
přání musí být splněna. Takový je zákon.

20. Vlastní cesta

Deklarace

Nemá cenu dát se na cestu, kterou vaše srdce odmítá. Na takové cestě se úplně rozcházejí duše a rozum. Pociťujete vnitřní nepohodlí, nejistotu, sklíčenost. Z jedné strany to vypadá, že všechno děláte správně, ale z druhé strany vám podvědomí říká, že to tak docela není. Když s vaší cestou srdce souhlasí, pociťujete to svým nitrem. Jdete svou cestou a vzniká ve vás s ničím neporovnatelný pocit: „Všechno bude tak, jak budu chtít.“ To je typická klidná jistota. Hledejte vlastní cestu, na které duše jásá a rozum si spokojeně mne ruce. Zaručeně ji najdete, budete-li veden záměrem.

Výklad

Když začínáte žít pro sebe a dělat, co se vám líbí, všechno ostatní na světě se poddává, jako by souhlasilo. Je to velmi prosté – když duše a rozum jsou v souladu, ostatní se upravuje automaticky. Ale pokud tento soulad není, například když duše prosí a rozum se bojí, je nutno jednat opatrně a obezřetně. Poslouchejte své srdce, ale přitom nezapomínejte, že žijete v hmotném světě, který není schopen mžikem podléhat vašim přáním. Jistě, není těžké opustit nenáviděnou práci, ale bojíte-li se zůstat bez prostředků na živobytí, na zázrak se raději nespolehejte. Pomocí techniky diapositivů si můžete najít práci, jakou chcete, v jiném městě, nebo dokonce v jiné zemi, ale stěží se vám podaří zabývat

Vadim Zeland

se klidně touto technikou bez okamžité nadějně opory.
Nikdy za sebou nepalte mosty.

21. Rozhodnutí tvůrce

Deklarace

Po celý život vás učili – a stále pokračují v poučování – jaký máte být, jak postupovat, s čím počítat, o co usilovat. Teď se chopte zákonného práva vyhlášovat své vlastní kánony. Vy rozhodnete, co je pro vás správné a co nesprávné, jelikož vy sám formujete vrstvu svého světa. Vy máte právo označit za správné to, co ostatní pokládají za chybné, pokud to nikomu neublíží. Použijete-li výsadu vyhlásit své rozhodnutí, budete žít v souladu se svým krédem. Právo vyhlásit rozhodnutí tvůrce znamená osvobození od tísnících okolností, od všeho, co váš život ubíjí a staví překážky na cestě k cíli. Pomůže vám získat klidnou jistotu.

Výklad

Kolik je na světě lidí, tolik je názorů. Jedni tvrdí černé, druzí tvrdí bílé. Komu věřit? Jen si vzpomeňte, vždyť svět je zrcadlo. Souhlasí s každým, kdo dokáže vyslovit svůj verdikt. Ale vy přece nejste zrcadlo! Vy jste buď ten, kdo přijímá cizí rozhodnutí, nebo tvůrce, který vyhláší své. Proto otázka, kterou jistotu pokládat za jediné pravou, na čí stranu přejít – k černým nebo bílým – odpadá. Teď sám pro sebe můžete vyhlásit svoji jistotu. Já jsem tak rozhodl, protože já jsem tvůrce mé skutečnosti. A to bude fungovat, protože máte k dispozici prostor variant a duální zrcadlo, tedy

vše, co je třeba pro zhmotnění zamýšleného ve skutečnost. Podmínka je jen jedna. Jste přímo povinen mít tu „drzost“ použít své právo. Jestliže vás napadají pochyby nebo hryže svědomí, pak tedy vaše rozhodnutí ztrácí sílu a vy se měníte ze zákonodárce v obžalovaného. Pokud pochybujete, v každém případě budete jednat nesprávně. Nejde o to, nakolik správně přemýšlíte a postupujete, ale o to, nakolik jste přesvědčen o správnosti svého jednání. Jen nelze dopustit, aby se vůle tvůrce zvrhla v diktát rozumu. Rozhodnutí má sílu jen v tom případě, když existuje spojení duše a rozumu. Kdo neposlouchá hlas svého srdce, ten netvoří, ale vrší chyby.

22. Deklarace úmyslu

Deklarace

Pro efektivní řízení skutečnosti je třeba držet své myšlenky pod kontrolou, nedávat jim volný průběh. Zpočátku to je trochu namáhavé, ale časem se to stane zvykem. Nic nedělejte prostě jen tak, bezmyšlenkovitě, jako když plavete v amorfní břečce neřízených myšlenek. Vyhlášte deklaraci záměru, koncentrujte se na cíle. To neznamená, že musíte pořád držet pohotovost prvního stupně. Pouštějte si myšlenky po proudu podle libosti, ale dělejte to cíleně, podle principu: Jestliže se můj rozum toulá, pak jen proto, že mu to dovolím. Stejně cíleně se vraťte do stavu soustředění, jakmile je to nezbytné.

Výklad

Obvykle „míchačka myšlenek“ pracuje sama od sebe. Nápady se rodí a uhasínají nekontrolovaně, myšlenky skáčou z jednoho námětu na druhý. Rozum „kope nožičkami“ jako nějaký mládenec. Ale jaký je z toho užitek? Chcete-li formovat svou skutečnost rychle a efektivně, naučte se čas od času v průběhu dne odřikat pro sebe formule jako pokyny k tomu, čeho chcete dosáhnout. (Základní cíl je vůbec žádoucí neustále držet „v zadních myšlenkách“, v režimu „na pozadí“.) Pronesením deklarační fixujete vektor záměru. Například stojí za to vytvořit si návyk a věnovat několik minut denně této formuli: „Do mého mozku je vložen program na můj rozvoj. Mozek se sám rozvíjí

a zdokonaluje. Vznikají nové spoje mezi polokoule-
mi. Obě polokoule pracují přesně, sladěně, synchron-
ně. Mám geniální mozek. V hlavě mi vznikají geniální
nápady. Myslím nestandardním způsobem. Rezervy
mozku se zapojují do práce. Mozek je aktivní na deva-
desát procent. Mám mohutný intelekt a každým dnem
víc mohutní. Lehce řeším libovolné problémy. Moje
vědomí se projasňuje. Pro mne je všechno průzračné
a prosté. Všechno jasně chápu a jasně vysvětluji.“

Můžete si pro sebe vytvořit několik podobných de-
klarací a opakovat je ve stanovenou dobu, například
po koupeli, po gymnastice atd. Představujte si, vždyť
to bude realizováno!

23. Odhodlání jednat

Deklarace

Jestliže něco potřebujete, neztrácejte energii váháním. Prostě jděte a berte si svoje, jako byste dostal oznámení o zásilce. Je třeba nerozmýšlet se, ale zamýšlet. Jestliže v danou chvíli potřebujete autobus, parkování pro auto, nákup, potvrzení, zkoušku, popovídání, setkání – co si jen můžete přát – nemyslete, prostě jděte a přijměte. Odložte zažitě fráze typu: „Je-li to možné..., jak..., odkud se to vezme...“ Odložte neklid, přání a naději, ponechte si jen klidnou jistotu. Pocítíte tento stav úmyslu dostat své, bez jakýchkoliv podmínek a námitek. Například: „Už se nerozmýšlím, jestli uspěji, přijede-li autobus, jak dlouho budu muset čekat..., prostě jdu na zastávku a vím, že autobus hned přijede.“ Ať vás provází tento stav všude.

Výklad

Obvykle, objeví-li se nějaké okamžité přání, zapne se v hlavě analyzátor: „Splní se, nebo ne?“ Tak tedy, tohoto škodlivého návyku je nutno se zbavit. Přání se neplní, sny se neuskutečňují, jen se realizuje čistý záměr. Realizaci nepůsobí samo přání, ale zaměření na jeho obsah. Zaměření není úsilí, ale klidná soustředěnost a rozhodnost. Jestliže pochybujete nebo se bojíte, svět jako zrcadlo odrazí tento váš stav a výsledek opravdu nebude žádný. Ať se zabýváte čímkoliv, dě-

lejte to s jistotou. Ostatně, možnost neúspěchu existuje vždy. Avšak šance na úspěch stoupají mnohonásobně, potlačíte-li váhání. Co ztratíte, když odložíte pochybnosti? Když se to povede, je dobře, když ne, žádné velké neštěstí. Jako opora poslouží princip koordinace záměru: jestliže událost, která vypadá jako negativní, posoudíme jako pozitivní, pak vše dopadne právě tak. Když uvědoměle kontrolujete své odhodlání jednat, počítejte s tím, že řídíte úspěch.

24. Odhodlání mít

Deklarace

Pokud nemáte v myšlenkách ani stín pochybností, přání a strachu a zůstalo vám jen samotné klidné odhodlání mít, pak se nemožné stává možným. Můžete udělat zkoušku, i když obsah předmětu neznáte, lehce proplout složitější diskusí, uzavřít svrchovaně výhodnou smlouvu, vyhrát věc už beznadějnou, okouzlit ty, o nichž jste nesměl ani snít. Odložte přání dosáhnout cíl. Jednejte bezstarostně jako samuraj, který žije tak, jako by už stihl umřít. Předem se smiřte s porážkou, ale jednejte tak, jako byste cíl už měl v kapse. Odhodte naději, úděl a spasení slabých. Ponechte si jen samotnou připravenost dostat, co zamýšlíte. Vždyť to přece chcete? Tak o co jde – budete to mít.

Výklad

Přání je koncentrace pozornosti na samotný cíl. Vnitřní záměr je koncentrace pozornosti na proces pohybu k cíli. Vnější záměr je koncentrace pozornosti na to, jak se cíl uskutečňuje sám. Vnitřním záměrem dosahujeme cíl ve fyzickém světě, ale vnějším ho vybíráme z prostoru variant. Vnitřní záměr se pokouší bezprostředně působit na okolní svět, ale vnější umožňuje cíli, aby se realizoval souhlasně se záměrem. Bezpodmínečná a bezvýhradná víra v úspěch spouští mechanismus vnějšího záměru. Obvykle si rozum pře-

Vadim Zeland

je a duše odporuje nebo duše touží a rozum ji nepustí. Obraz před zrcadlem světa je pak nejasný, rozmazaný. Ale když duše a rozum se shodují ve svém toužení, vzniká přesný obraz, který se bez váhání materializuje zrcadlem z prostoru variant. Rozhodněte se mít to, co zamýšlíte, nemáte co ztratit. Vaše možnosti jsou omezené jen vaším záměrem.

25. Úklid světa

Deklarace

Dostaví-li se tíživý pocit prázdnoty, můžete se zaměstnat zavedením pořádku v domě nebo na pracovišti. Rozestavte nově nábytek, zbavte se starých a nepotřebných věcí a nahromaděného haraburdí. Předměty užitečné a pro vás drahé rozestavte a rozložte pečlivě a vkusně. Hned pocítíte příliv sil a radost ze života. Přesně tak je nezbytné zbavit se všech negativních myšlenek, aby nekazily váš svět. Strach, neklid, pochybnosti, horší vyhlídky, nespokojenost, odsuzování, nepřítel, pocit viny, komplex méněcennosti – všechno toto haraburdí je třeba vyhodit z vaší planetky.

Výklad

Nejlepší lék na deprese je tvořivá činnost, jejíž výsledky na sebe nenechají dlouho čekat. V procesu tvoření čokolí – není důležité čeho – získává duše znovu chuť k životu. Zvláště účinným prostředkem je základní úklid domu a odstranění smetí. Právě tak můžete očistit celý váš svět. Každý člověk svými činy a myšlenkami vytváří vrstvu svého světa a v ní žije. Přitom způsob myšlení tu hraje hlavní roli. Váš svět je takový, jaký si ho představujete. Pokud si myslíte, že je to agresivní, nevlídné prostředí, pro vás to tak bude. Pokud jste přesvědčen, že na tomto světě lze všechno dobré získat jen těžkou prací, budete nevy-

hnutelně muset těžce a úporně pracovat. Jestli soudíte, že bohatství a úspěch provázejí jen vyvolené, budete stát vždycky až na konci fronty. Čím víc negativních myšlenek máte v hlavě, tím pochmurnější je skutečnost. Zbavíte-li se toho negativního haraburdí, s úžasem objevíte, že skutečnost začíná mít stále teplejší a útulnější odstíny.

26. Vlna úspěchu

Deklarace

Někdy jste nesený nadšením, jako byste měl křídla. Ale pak znovu nastoupí všední rutina. Jak si v sobě uchovat ten sváteční pocit? Především si ho musíte pamatovat. Je třeba zachovávat v sobě ten sváteční plamínek, mazlit se s tím pocitem. Pozorovat, jak se život mění k lepšímu, chytat se každého stébla radosti, ve všem hledat dobrá znamení. Je nutné každou minutu pamatovat na to, že se zabýváte transurfingem, uvědoměle jdete za svým snem, a tak řídíte svůj osud. Už to samo o sobě přináší uklidnění, jistotu a radost, a tak je svátek stále s vámi. Až se sváteční pocit stane návykem, potom budete neustále na hřebenu vlny úspěchu.

Výklad

Radujte se ze všeho, co v dané chvíli máte. Není to prázdňá výzva, abyste byl šťastný na rozkaz. Někdy jsou okolnosti takové, že je velmi těžké být spokojený. Ale z čistě praktického hlediska je docela nevhodné dávat najevo nespokojenost. Nepouštějte do svého srdce špatné zprávy, a tím ani do svého života. Uzavírejte se před špatnými zprávami a vnímejte jen ty dobré. I menší pozitivní změny je třeba vítat a starostlivě hýčkat. Máte-li dobrý vztah k sobě i k okolnímu světu, vytvoří se kolem vás oblast har-

27.

Honba za odrazem

Deklarace

Jak postupuje člověk, který vidí, že se nerealizuje to, co chce? Uražený rozum se neúspěšně pokouší působit na odraz v zrcadle, ačkoliv je nutné změnit samotný obraz. Tím obrazem je směr a také povaha myšlenek. Situace vůbec není pěkná. Člověk stojí před zrcadlem, pokouší se uchopit rukama odraz a něco s ním udělat. Je nutné odtrhnout pohled od zrcadla a zavrhnout omezenou snahu otočit svět na žádoucí stranu. Teprve když vy sám cílevědomě vysíláte do světa své formulace a vzdor všemu vyjadřujete pozitivní vztah, bude všechno po vašem.

Výklad

Měl byste udělat inventuru myšlenek a odstranit z nich všechny předpony „ne“. Nespokojenost, nechuť, nepříjemnost, nesouhlas, nenávisť, nevíru v úspěch a tak dále – všechno toto smetí zavázat do pytle a vyhodit na smetiště. Vaše myšlenky musí být zaměřeny na to, co chcete a co se vám líbí. Potom se bude v zrcadle odrážet jen to příjemné. Na druhé straně buďte připraven na to, že nějaký čas nebudou ve vrstvě vašeho života pozorovatelné žádné změny. Anebo, jako naschvál, začnou vylézat všemožné nepříjemnosti. No a co? To je všechno dočasné nepohodlí, spojené s posunem na novou úroveň vztahů se skutečností.

Vadim Zeland

Vždyť víte, že zrcadlo pracuje se zpožděním. Je třeba nehledět na nic a držet se své cesty. Klidně přečkat pauzu, ve které se nic neděje. Musí to být do písmene jako v té pohádce: „Ohlédněš-li se, zkameníš!“ Ať se v zrcadle zatím utváří čertví co, ale já vím své. Nikam se to neztratí, dříve nebo později se v něm objeví ten obraz, který já tvořím v myšlenkách. Když nepodlehnu pokušení ohlédnout se a budu tvrdě stát na svém, zformuje se v zrcadle moje skutečnost. Všechno bude po mém.

28. Formování obrazu

Deklarace

Aby se soubor myšlenek zafixoval do materiální skutečnosti, je třeba vytvářet ho systematicky. Možná nebudete věřit, jak je to jednoduché. Pravidelná, rutinní práce, žádná kouzla. Zato to ale skutečně pracuje. Zkrátka lidem obvykle chybí trpělivost. Nadšeně vzplanou pro nějakou myšlenku, ale pak rychle vychladnou. Tak tedy, pro materializaci zamýšleného je nutné cílový diapozitiv převracet v myšlenkách dostatečně dlouhou dobu. Zázraky ve skutečnosti nejsou. Je to konkrétní práce na řízení reality.

Výklad

Pokud rozum není v rozporu s příkazy srdce, vzniká nevyzpytatelná síla – vnější záměr. Ten materializuje ten sektor prostoru variant, který odpovídá obrazu myšlenek. V jednotě duše a rozumu nabývá tento obraz přesné obrysy, a proto se okamžitě vtěluje do skutečnosti. Svět do puntíku souhlasí s tím, co si o něm myslíte. Ale proč se obvykle vyplní horší očekávání a ne naděje a sny? V životě to bývá nejčastěji tak, že duše po něčem touží, ale rozum o tom pochybuje a nedovolí to. Nebo naopak, rozum uvádí přesvědčivé důvody, ale srdce zůstává lhostejné. Je-li jednota porušena, obraz zůstává rozmazaný, doslova se rozdvouje. Duše si přeje jedno, ale rozum tvrdí druhé. A jen v jednom se bezvýhradně

Vadim Zeland

shodují – v nepřátelství a obavách. Co dělat? Materiální realizace je netečná jako smůla. Tuto pevnost je možné dobýt dlouhým obléháním. Jestliže skutečně chcete dosáhnout svůj cíl, vizualizací diapositivu se musíte zabývat pravidelně.

29. Světě, dej mi sebe!

Deklarace

Chcete-li od světa něčeho dosáhnout, nenuťte ho, aby vám to dal. Co se může odrážet v zrcadle, když před ním poskakuje umíněné dítě: „Já chci! Dej!“

Ano, chceš a potřebuješ.

Jen tento samotný fakt, nic víc a nic méně. Princip je velmi jednoduchý. Jestliže potřebujete, aby vám obraz v zrcadle světa vykročil vstříc, udělejte sám první krok vpřed. Zřekněte se záměru dostat, nahraďte ho záměrem dát a dostanete to, čeho jste se zřekl.

Výklad

Chcete získat uznání a úctu člověka? Nepotřebujete to. Važte si člověka sám, snažte se, aby se ve vašich očích cítil významný. Potřebujete soucit a vděk? Nehleďte je. Prokazujte upřímnou péči o lidi s problémy a účast s nimi. Snažíte se získat sympatie? Za krásné oči je nedostanete. Projevte sám sympatii k člověku, pak mu budete sympatický z jeho rozhodnutí. Potřebujete pomoc a podporu? Pomáhejte sami. Tím zvýšíte svůj význam. Člověk nebude chtít být méně významný než vy a nezůstane vám nic dlužen. A nakonec, chcete získat vzájemnou lásku? Vzdejte se ovládnutí a vztahu závislosti. Všechno dostanete, budete-li prostě milovat a s ničím nepočítat. Taková láska se vyskytuje velmi zřídka a nikdo jí neodolá.

Vadim Zeland

Ve všech těchto případech dostanete určitě právě to, čeho jste se vzdal.

30. Světě, dávám ti sebe

Deklarace

Člověk je obvykle zcela pohlcen myšlenkami na to, co chce získat od druhých, ale nepokouší se zjistit, co chtějí oni. Obrátíte-li pozornost na přání a motivaci lidí, lehce dostanete to, co chcete sám. Je k tomu třeba všeho všudy zjistit, k čemu směřuje vnitřní záměr partnera. Vždycky, když něco nutně potřebujete od jiného člověka, získat jeho sympatie nebo přimět ho něco udělat, položte si otázku: „Co on chce získat, co ho motivuje, o co se zajímá?“ Zaměřte své jednání na realizaci záměrů partnera a on vám ochotně splatí stejnou mincí.

Výklad

Tak či tak, všechny problémy vznikají jako výsledek opozičního postavení mezi vnitřními záměry lidí. Jeden, veden svými zájmy, chce něco získat od druhého. Druhý smýšlí jinak a chce získat své. Využijte vnitřní záměry lidí k dosažení svých cílů. Základem vnitřního záměru člověka je jeho pocit osobní významnosti. Hned po osobním životě není pro člověka nic důležitějšího než jeho významnost. obraťte pozornost od sebe na lidi. Přestaňte s hrou na zvyšování vlastní důležitosti. Rozehrajte novou na zvyšování důležitosti jiných. K tomu, abyste obrátil pozornost na sebe, vám stačí jenom projevit zájem o lidi z okolí.

Vadim Zeland

Nemluvte s lidmi o tom, co zajímá vás, ale o tom, co zajímá je, včetně nich samých. Vaše přednosti a nedostatky zajímají partnera až v poslední řadě. V první řadě ho zajímá pocit vlastní významnosti, který získává při styku s vámi. Jak přimět člověka, aby něco udělal? Předložte mu úkol ve světle zvyšování jeho významnosti a on sám zatouží to udělat.

31. Reakce ústřice

Deklarace

Člověk ochotně vyjadřuje své vztahy týkající se nespokojenosti, má-li k tomu důvod, ale všechno dobré přijímá div ne lhostejně, jako samozřejmost. Dělá to tak podvědomě. Reaguje jako ústřice, působením síly zvyku. Ale teď se pozvedněte o stupeň výš než ústřice, probudte se a použijte svou přednost, že umíte vyjádřit svůj vztah uvědoměle. Svým záměrem vybírám barvy pro svou skutečnost. Nezávisle na okolnostech se ladím na veselou notu. Dělám to vědomě a nereaguji primitivně na vnější dráždidla. Ovládáte-li chod svých myšlenek, řídíte realitu. V opačném případě realita řídí vás.

Výklad

Sklon k negativismu vyvolává stále nové nevzhledné rysy v zrcadle. Individuální vrstva světa se zabarvuje do temných odstínů a plní se událostmi nepříjemnými pro majitele. Když člověk upadá do malomyslnosti, v souladu s tím mraky v zrcadle houstnou stále víc. A stává-li se agresivním, jakoby se svět proti němu také naježil. Dávejte pozor. Jestliže jste se s někým pohádal, ostře jste mu dal najevo svou nespokojenost, vzápětí zaručeně vyvstane ještě nějaká nepříjemnost. A čím víc se rozčilujete, tím úporněji se řetězí další nehody. Všichni kolem začínají něčím

Vadim Zeland

dráždit. Není důležité, co si myslíte, hlavní je o čem. Ať se vám odraz líbí nebo ne, stejně si o tom myslíte: „Dej mi už pokoj!“ nebo „Už mě to všechno otravuje!“ Význam má jen obsah myšlenek. Výsledně v odrazu začíná převládat všechno to, co odpovídá obsahu obrazu. Avšak dostanete-li pod kontrolu city, které vás spojují s odrazem, osvobodíte se od zrcadla. Nestačí jen potlačovat emoce, jsou to jen následky vztahu. Je třeba změnit samotný vztah – způsob reakcí a přijímání skutečnosti. Získáte-li svobodu, nabýváte schopnost formovat odraz podle potřeby.

32. Záměr tvůrce

Deklarace

Svou vůli vnímáte jakoukoli událost nebo okolnost jako příjemnou, působící ve váš prospěch. To není spoléhání na dobrou vůli světa, který se o vás stará z lásky k vám. Není to jistota, která může být v kterýkoliv moment okolnostmi otřesena. Není to domýšlivost založená na slepé víře v úspěch. A už vůbec ne optimismus jako charakterový rys. Je to záměr tvůrce. Vy sám formujete vrstvu svého života, tvoříte svoji skutečnost. Vy jste tvůrce skutečnosti, jestliže umíte „pohnout sám sebou“ a přiznáváte také světu svobodu pohybu.

Výklad

Tvůrce není ani tak aktivní činitel, jako pozorovatel. *Ne podrobit si, ale dovolit*, tím se vyznačuje jeho záměr. Při pohledu do zrcadla je třeba pohnout ne odrazem v něm, ale samotným obrazem – svým vztahem a směřováním myšlenek. Jinými slovy „pohnout sebou“ a nepokoušet se uchopit odraz. Jestli si myslíte, že záměr je rozhodný postoj žádat od světa to, co vám je jakoby vyměřeno, pak nedostanete nic. A jestli se budete doprošovat světa o to, co chcete, opět na vás nic nezbude. Vše, co potřebujete, je udělat objednávku a dovolit světu, aby ji uspokojil. Vždyť vy mu prostě nedáváte příležitost to udělat, protože

Vadim Zeland

pořád potřebujete, prosíte, bojíte se a pochybujete. V takovém případě svět také něco potřebuje, prosí, bojí se a pochybuje, to znamená dokonale a bezvadně zrcadlí váš vztah. Vždyť je to nakonec jen zrcadlo. Musíte to procíť. Ponechte svět, dovolte mu, aby byl pro vás právě teď útulný. Tento vratký a prchavý okamžik rychle proletí, ale vy ho musíte zachytit. Představte si na okamžik neuvěřitelnou věc. Nepřátelský, problémový, krušný, nevlídný svět pro vás náhle bude radostný a pohodlný. Vy mu to dovolíte. Vy se musíte rozhodnout. Tajemství síly spočívá v tom, že uvolníte své sevření.

33. Pravidlo kyvadla

Deklarace

Pravidlo kyvadla říká: „Dělej všechno jako já.“ To znamená: „Změň se, zrad' sám sebe, řiď se všeobecně přijímanými stereotypy.“ V úsilí odpovídat etalonu cizího úspěchu člověk ztrácí sám sebe a stává se hluboce nešťastným. Dosáhnout úrovně všech standardů je totiž prostě nemožné. A ani není třeba to dělat. Nebojte se porušit pravidlo kyvadla. Stanovujte si sami své standardy. Z těch, kteří narušují pravidlo kyvadla, se stávají buď vůdci, nebo odpadlíci. Z prvních se stávají hvězdy, druzí zaniknou. Rozdíl mezi nimi spočívá v tom, že první jsou přesvědčeni o tom, že mají plné právo porušovat pravidlo kyvadla, a ti druzí o tom pochybují. Chopte se svého práva.

Výklad

Pravidlo kyvadla nastavuje normy jednání a myšlení, to znamená standardy „normálnosti“. Člověk si neuvědomuje, že se mu podsunuje jen náhražka úspěchu. Cizí úspěch nemůže sloužit jako příklad, jako vzor pro napodobení. Pravý úspěch dosáhnou jenom ti, kteří měli odvahu porušit pravidlo a šli vlastní cestou. Při pohybu v cizích stopách je člověk navěky odsouzen dohánět zapadající slunce. Standardy úspěchu jsou přelud, ale člověk neví nebo nechce vědět, že pravidlo kyvadla ho drží v pavučině iluzí. Iluze je často sladší,

pohodlnější, pochopitelnější než neznámá skutečnost. Avšak zaujímáte-li ve struktuře určité postavení, nezapomínejte, že se nelze proti ní jen tak bez rozmyslu postavit. Nemluvíme o tom, jak se úplně osvobodit od všech kyvadel, něco takového by stěží bylo možné. Hlavně nebýt loutkou a jednat vědomě, aby bylo možné využívat strukturu pro své zájmy. Snažte se stanovovat svá nová pravidla bez porušování starých pravidel struktury.

34. Pravidlo transurfingu

Deklarace

Zřekněte se pravidla kyvadla: „Dělej to, co já,“ a zaměňte ho za pravidlo transurfingu – dovolte si být sám sebou a jiným, aby byli jiní. Dovolit si být sám sebou znamená přijmout sám sebe s celou vlastní nedokonalostí. Dovolit jiným, aby byli jiní, to znamená nezatěžovat je svým vlastním očekáváním. Toto univerzální pravidlo umožňuje získat vnitřní svobodu a zbavit svůj život spousty všemožných problémů.

Výklad

Nemusíte se zamýšlet nad tím, proč pravidlo transurfingu funguje. Prostě ho dodržujte. Vždycky, když narazíte na problémovou situaci, zeptejte se sám sebe: „Co musím udělat, abych neporušil pravidlo?“ To vám umožní hned vyřešit celý komplex otázek. Najít vnitřní osu myšlení (krédo), zbavit se komplexu viny i komplexu méněcennosti, pocítit jistotu, vyhnout se mnohým konfliktům, zklamáním, rozplést zamotaná klubka rozporů mezi osobnostmi a nakonec najít vlastní cestu. Pravidlo transurfingu je přednost králů.

35. Snížení důležitosti

Deklarace

Všechny nerovnovážné pocity a reakce jako rozhořčení, nespokojenost, podráždění, neklid, rozechvění, sklíčenost, zmatek, zoufalství, strach, smutek, odanost, smyslnost, dojetí, idealizace, poklonkování, nadšení, zklamání, pýcha, nadutost, přehlížení, odmítání, urážky a další jsou následky zvyšování důležitosti věcí. Za tyto nitky nás kyvadla připoutají a promění v loutku. Snižovat důležitost neznamena bojovat se svými city a pokoušet se je potlačovat. Odstranit se musí příčina – vztah. Je nezbytné si uvědomit, že důležitost nepřináší sama o sobě nic kromě problémů. Proto je třeba cíleně tuto důležitost snížit.

Výklad

Problémy samy o sobě neexistují, je jenom uměle navýšená důležitost věcí. Když si člověk uvědomí tuto iluzornost problémů, může záměrně snížit důležitost všeho, co ho znepokojuje. Dejte pozor: nesnížit význam, ale snížit významnost. Pohlédnout na hru ze strany, střízlivě a nezúčastněně. Snižíte-li významnost, dostanete se hned do rovnovážného stavu. Kyvadla ztratí nad vámi kontrolu, protože prázdnotu není za co připoutat. To neznamena, že je třeba se změnit v sochu. Emoce se rodí ze vztahu, proto se musí změnit vztah. City a emoce jsou jen následky. Příčina je

OVLIVŇOVÁNÍ REALITY VIII

jen jedna – důležitost. Řekněme, že se mi někdo narodil, zemřel nebo byla svatba či ještě nějaká jiná vážná událost. Je to důležité pro mne? Ne. Je mi to lhostejné? Také ne. Vnímáte rozdíl? Prostě to nenafouknu, aby z toho byl problém, a netrápím tím sebe ani okolí. Silný odklon na stranu vnější vážnosti rodí fanatiky, odklon na stranu vnitřní vážnosti – hlupáky.

36. Ukončení bitvy

Deklarace

Svět jako zrcadlo odráží váš vztah k němu. Jestli se světem nespokojení, odvrací se od vás. Když se světem bojujete, bojuje on s vámi. Když bitvu ukončíte, svět vám vyjde vstříc. Jestliže si prostě dovolíte mít to, co zamýšlíte, vnější záměr najde způsob, jak vám to dát. A pak se jednoho krásného dne stane to, co ostatní budou považovat za zázrak. Zoufale toužíte dosáhnout cíl? Stačí si přát, i tak to dostanete. Prostě myslíte na to, že si berete své. Berte klidně, bez dožadování a naléhání. Vždyť toto já chci, tak o co jde? Budu to mít.

Výklad

Kyvadla vám podsunují úplně jiný scénář. Nutí vás bojovat za dosažení cíle. Kvůli tomu musíte vyhlásit válku sobě i světu. Našeptávají vám, že jste nedokonalý, a proto nedosáhnete cíle, dokud se sám nezměníte. Až to uděláte, musíte se zapojit do bitvy o místo na slunci. Celý tento scénář míří k jednomu jedinému cíli – odejmout vám energii a zahnat vás do přihrádky v matici. Při boji sám se sebou odevzdáváte energii kyvadlu. Při vstupu do bitvy se světem děláte to samé. Nikdo vás nemůže donutit bojovat. Ale nemáte jiné východisko, jste-li naplněn vnitřní a vnější důležitostí. Nedaří-li se vám právě teď brát a dovolit si mít, můžete

to odložit na později. Ale odklad na pozdější dobu vás přivádí k tomu, že na život v každé ubíhající chvíli nahlížíte jako na přípravu k lepší budoucnosti. Člověk je vždy nespokojený se současností a utěšuje se nadějí na rychlé zlepšení. Při takovém vztahu budoucnost nenastává nikdy a stále jako maják září někde vpředu. Se stejným úspěchem můžete zkusit dohonit zapadající slunce. Dovolte si mít tady a teď.

37. Koordinace záměru

Deklarace

Jestliže budete pohlížet na událost, která vypadá jako negativní, jako na pozitivní, pak vše bude přesně tak. Pamatujte: i když je teď situace sebesthorší, vpředu vás očekává nějaké velmi příjemné překvapení. Podmínka je, že v dané chvíli udržíte koordinaci. Před každým pokusem si řekněte: „Vyjde – dobře, nevyjde – ještě lépe.“ Vždyť víte, že váš svět o vás pečuje. Jestli se něco nepovedlo, tedy jste se vyhnuli jiným, dosud neznámým problémům. A tak s lehkým srdcem klidně jděte na schůzku s osudem, který si sami tvoříte. Od této chvíle, ať se děje, co chce, jde všechno tak, jak má jít!

Výklad

Lidský život, jako každý jiný pohyb látek, je jako řetízek příčin a následků. V prostoru variant se následek nachází vždycky blízko příčiny, ke které má vztah. Jak jedno vyplývá z druhého, tak se i související sektory prostoru řadí v linii života. Každá událost na linii života má dva směry – na příznivou, a nepříznivou stranu. Vždycky na počátku nějaké události si volíte, jaký k ní zaujmete postoj. Pokud vnímáte událost jako pozitivní, vstupujete na příznivou větev linie života. Ale sklon k negativismu vás nutí vyjadřovat nespokojenost a vybrat si nepříznivou větev. Jakmile vás něco

rozčílí, vzápětí nastane nová nepříjemnost. Tak to bývá, že neštěstí nikdy nechodí samo. Ale celý shluk nepříjemností není následkem samotného neštěstí, ale vašeho vztahu k němu. Tato zákonitost se vytváří volbou, kterou děláte na té křižovatce. Princip koordinace záměru vám umožňuje vždy vstoupit na úspěšnou linii života.

38. Svět pečuje

Deklarace

Přijměte pevné stanovisko: „Můj svět o mne pečuje.“ Při setkávání s jakýmikoliv, třeba i nejméně významnými okolnostmi, si vždy opakujte tuto formulaci. Dělejte to v každém případě, ať se děje cokoli, špatné nebo dobré. Potká-li vás úspěch, nezapomeňte si potvrdit, že se svět o vás skutečně stará. Konstatujte toto tvrzení při každé maličkosti. Setkáte-li se s mrzutou okolností, stejně tvrděte, že vše jde, jak je třeba. Váš svět ví lépe, jak se o vás postarat. Jak se budete do zrcadla dívat, tak bude.

Výklad

Přidá-li se do amalgámu zrcadla zlato, jako to dělali benátští mistři, obraz začne nabývat stále teplejší odstíny. Protože svět je zrcadlo, dá se upravit stejným způsobem. Namíchat svůj vlastní amalgám. Jako dominantu si například vyberte toto tvrzení: „Můj svět o mne pečuje.“ Přijměte ho jako axiom. Vylad'te své vnímání světa cílevědomě, v souhlasu s dominantou. Potom uvidíte, jak zareaguje zrcadlo. Technika amalgámu, nehledě na její jednoduchost, má takovou moc, jakou ani netušíte. Máte-li trpělivost proměnit tuto techniku ve zvyk, za nějakou dobu budete doslova ohromeni, jak reálně dokážou myšlenky působit na okolní skutečnost.

39. Proti proudu

Deklarace

Pozorujte, třeba jen v průběhu jednoho dne, jak se váš rozum pokouší veslovat proti proudu. Něco vám navrhuje a vy odmítáte. Pokoušejí se vám něco sdělit, ale vy nechcete. Někdo vám vysvětluje své stanovisko, ale vy se přete. Někdo pracuje po svém, ale vy ho usměrňujete na pravou cestu. Navrhují vám řešení, ale vy protestujete. Očekáváte jedno, ale dostáváte druhé a vyslovujete nespokojenost. Někdo vám překáží a vy máte zlost. Něco kříží vaše plány a vy přecházíte do čelního útoku, abyste usměrnil proud do potřebného řečiště. Změňte taktiku. Přesuňte těžiště z kontroly na pozorování. Není nutno plácát rukama na vodu. Nepřekázejte vašemu životu v pohybu po proudu a uvidíte, jak se vám ulehčí.

Výklad

Lidský rozum pracuje jako počítač, snaží se vypočítat všechny tahy dopředu a sestavit svůj plán událostí. Rozumu se jen zřídka podaří najít optimální řešení, protože v zadání je příliš mnoho neznámých, a ještě k tomu se situace během práce mění. Ale on umíněně trvá na svém scénáři, jinými slovy, vesluje proti proudu. Výsledek je spousta naprázdno vyplývané energie, ale množství problémů a překážek narůstá. Rozum se nesnaží řídit svůj pohyb po proudu, ale

Vadim Zeland

samotný proud. To je jedna z hlavních příčin vzniku všemožných problémů a překážek. Snažte se víc pozorovat než kontrolovat. Nepospíchejte s odmítáním, námitkami, spory, dokazováním svého, vměšováním, řízením, kritizováním. Dejte situaci šanci, aby se vyřešila sama bez vašeho vměšování nebo zásahu. Zřeknete-li se kontrolování, získáte ještě větší kontrolu nad situací, než jste měl předtím. Jediná kontrola, která stojí za pozornost, je kontrola úrovně vnitřní a vnější důležitosti.

40. Po proudu variant

Deklarace

Vstupte do rovnovážného stavu s okolním světem a svěřte se proudu variant. Uvolněte situaci, nebuďte účastníkem, ale postranním pozorovatelem. Přijměte jako pravidlo snahu dělat vše co nejlehčím způsobem. Ještě než začnete problém řešit, zeptejte se sám sebe: „Jak to udělat jednodušeji?“ Pokud něco neprobíhá tak, jak jste očekával, nebuďte umíněný a přijměte nepředvídané změny do svého scénáře. Pokud vám něco navrhnou, nespěchejte s odmítnutím. Dostanete-li radu, zkuste o ní popřemýšlet. Slyšíte-li cizí názor, nespěchejte s diskusí. Zdá se vám, že někdo dělá něco jinak – no proč ne? Lidé jsou iniciativní – dovolte jim realizovat jejich záměr. Proud variant je pro rozum rozkošný dárek.

Výklad

Rozum se po celou dobu zabývá rozpracováním plánu další činnosti. Zdá se mu, že je schopen všechno propočítat tím nejlepším způsobem. Ale plán už existuje v prostoru variant. Informační struktura je organizovaná v řetězcích spojů příčin a následků. Spojení příčin a následků vytvářejí proud variant, který řadí události prostě a optimálně. Člověk si zvykl překonávat překážky – veslovat proti proudu – a tento zvyk ho nutí hledat složitá řešení jednoduchých problémů.

Vadim Zeland

Příroda naopak vždy jde cestou nejmenšího odporu a neztrácí energii zbytečně. Například proč se nezřídka stává, že se dlouho zabýváte hledáním možnosti nutného nákupu v širokém okruhu a nakonec zjistíte, že tu možnost máte přímo pod nosem? Nezaplétat se zbytečně a nestavět se proti proudu variant, pak přijde řešení samo; a k tomu to nejoptimálnější.

41.

Zvyk pamatovat si**Deklarace**

Pro nalezení východiska z problémové situace je nejprve nezbytné si vzpomenout a uvědomit, že vznikla jako následek vážnosti. Nevědomý sen vás zcela ovládá a působí nezávisle na vás jen proto, že nevíte, že to všechno je jen sen. Stejně tak vás budou okolnosti ovládat i při bdění, pokud si neuvědomíte, že jste se pohroužil do problému i s hlavou. Zastavte se, střežte se šálení smyslů a vzpomeňte si, že skutečnost je také sen, který je možné řídit. A po probuzení se věnujte transurfingu svého snu při bdění.

Výklad

Hlavní obtíž je v tom, uvědomit si včas, že se plácáte ve vnitřní nebo vnější vážnosti. K tomu potřebujete strážce, vnitřního pozorovatele, který neustále hlídá, zda si vše uvědomujete. Jistě, je těžké se udržet, když doslova máte právě chuť zuřit a vztekat se. Kyvadlo, podobně jako vampýr, používá něco jako anestezii – váš zvyk usínat, když reagujete negativně na podráždění. Dokonce teď, po přečtení těchto řádek, můžete za několik minut být vyrušen a podrážděně odpovědět na nežádoucí telefonické zavolání. Snažte se v průběhu dne několikrát „probudit“, rozhlédnout se jasně kolem sebe a uvědomit si, že všechno, co se děje, je sen, ale vy nespíte a uvědomujete si své jed-

nání. Zvyk pamatovat si vzniká systematickou praxí. Do té doby, než se uvědomění stane zvykem, budou se kyvadla všemožně pokoušet vás dostat. Nerozčilujte se, v podstatě to budou mírné nepříjemnosti. Jestliže se nedáte a naučíte se pamatovat si, vaše vítězství bude stále přesvědčivější, však uvidíte.

42.

Vytržení ze stereotypů**Deklarace**

Jestliže vám podsouvají, že jste povinen pracovat pro blaho něčeho nebo někoho – nevěřte. Jestliže vám dokazují, že všechno na tomto světě se získává úpornou prací – nevěřte. Jestliže se pokoušejí rozpoutat krutý boj o místo na slunci – nevěřte. Jestliže se vás pokoušejí zavléci do sekty nebo spolku, kde je potřeba „váš vklad pro společnou věc“ – nevěřte. Jestliže vám říkají, že jste se narodil v chudobě, a proto tak musíte prožít celý váš život – nevěřte. Jestliže vám podsouvají, že vaše možnosti jsou omezené – nevěřte.

Výklad

V transurfingu je z hlediska zdravého rozumu všechno převrácené z nohou na hlavu. Jenže to samé je možné říci o zdravém rozumu z pozice transurfingu. Pokud si nepřejete žít jako všichni, pokud se nechcete spokojit s prostředními úspěchy, pokud usilujete v tomto svém jedinečném životě dostat všechno „podle úplného programu“, pak jste přívrženec. Přívrženec transurfingu není vyvolencem osudu, to osud je jeho vyvolencem. Dosáhnete všeho, co chcete, pokud se vám podaří otřást monolitem vašeho zdravého rozumu. Člověk chybně přijímá rozumové nazírání světa jako nezvratný zákon. Ale tento zákon je jalový a je možné ho zlomit. V našem životě se často stávají

Vadim Zeland

nevysvětlitelné „zázraky“. Tak proč nevpustit jeden ze zázraků do svého života? Jenom je třeba dovolit si mít to, po čem touží duše. Shodíte-li se sebe pavučinu varování a zákazů, kterou vás spoutala kyvadla, nadšeně uvěříte, že si zasloužíte svůj sen a dovolíte si mít to, po čem toužíte celou duší. Vy to dostanete.

43. Vizualizace procesu

Deklarace

At' se zabýváte čímkoliv, efektivnost mnohonásobně vzroste, budete-li svou práci nejen jednoduše dělat dobře, ale vědomě a s nadšením svou práci milovat a neustále potvrzovat její dokonalost. To je velmi důležité! Princip je tento: „Všechno se mi daří prostě úžasně, dnes dělám všechno lépe než včera a zítra bude lépe než dnes.“ Když držíte v myšlenkách cílový diapozitiv, všechny okolnosti pracují pro dosažení cíle, dokonce i když se zdá, že to tak není. Ale pokud se při tom ještě zabýváte vizualizací procesu, vrstva vašeho života spěje k naplnění snu rychlostí křížníku.

Výklad

Předpokládejme, že pracujete na nějakém projektu, něco tvoříte. V pracovním procesu a také po něm si stále představujte, jak se objekt vaší tvorby stále více zdokonaluje. Tak dnes jste dokončil některé detaily a zítra se chystáte přidat nové tahy. Představujte si, jak se vaše umění stále víc proměňuje. Přidáváte mu stále nové kvality a ono ve vašich očích zraje v mistrovské dílo. Jste spokojen, uchvacuje vás proces tvoření, vaše dítě roste současně s vámi. Je třeba nejen jednoduše pozorovat svůj předmět, ale představovat si proces zrození a růstu k dokonalosti. Tvořte a kochejte se současně. Bez ostychu se nazývejte géniem. Utvrzujte

si myšlenkovou formu – do vaší hlavy vstupují všechny nové geniální myšlenky. Analogicky, zabýváte-li se svým tělem, pěstujte je jako matka dítě. Představujte si, jak vaše tělo postupně nabývá dokonalé formy. Pečujte o ně, trénujte je a představujte si, jak někde rostou svaly a jak se natahují. S údivem objevíte, jak rychle a efektivně se realizuje orientace na dokonalost.

44. Diapozitiv

Deklarace

Lidé zpravidla jednají jenom v rámci fyzické skutečnosti a řídí se tak zvaným zdravým rozumem. To je málo účinné. Teď máte ohromnou přednost. S použitím metafyzických vlastností reality jste schopni materializovat to, co jste si usmysleli. K tomu, aby se myšlenková forma zafixovala v hmotné skutečnosti, je nezbytné vytvářet ji systematicky. Převracet v myšlenkách cílový diapozitiv, obraz, na kterém je cíl už jakoby dosažen. Na rozdíl od neúčinného snění, které přebíhá od jedné události k druhé, je to konkrétní práce. Udělejte práci, dostanete výsledek.

Výklad

Když se zabýváte vizualizací, vrstva vašeho světa se přecouvá v prostoru variant do těch sektorů, kde už je cíl dosažen. Nepřemýšlejte o tom, jak se to může uskutečnit. V myšlenkách musí být přítomen jen cílový diapozitiv. V pravý čas vnější záměr otevře dveře. Jsou to reálné možnosti, o kterých jste dřív nic netušil a které by se neobjevily, kdybyste nepracoval s diapozitivem. Až uvidíte, že cíl se skutečně přibližuje, strach a pochyby odpadnou samy od sebe. Nedívejte se na diapozitiv ze strany jako v kině, ale žijte v něm, i když jen virtuálně. Předstírejte, jako by se všechno odehrávalo ve skutečnosti. Představujte si všechny

Vadim Zeland

nové detaily. Neberte práci s diapozitivem jako obtížnou povinnost. Prostě si dopřávejte uspokojení obrazem, ve kterém jste už dosáhl vytoužený cíl. A samozřejmě, nenamáhejte se příliš horlivě, jestliže vizualizace nevychází úplně zřetelně. Dělejte všechno tak, jak je vám to příjemné, jak vám to vychází. Hlavní je, abyste se jí zabýval systematicky a s uspokojením. Pak počítejte s tím, že cíl máte už v kapse.

45. Cesta k cíli

Deklarace

Odložte důležitost cíle, zanechte toužení a ponechte si jen rozhodnutí mít. Musíte jít za vaším cílem jako pro poštu do schránky. Jediné, co může pokazit celou práci na cestě za vaším cílem, je přílišná odpovědnost, nadměrná horlivost a strach z porážky. Obracejte v myšlenkách cílový diapozitiv, ale nekládejte do něj žádné scénáře. Vy to už máte. Nepřemýšlejte o prostředcích k dosažení cíle. Soustředíte-li se na cíl, jako by byl už dosažen, za nějaký čas vnější záměr před vámi otevře možnosti – dveře – a potom se prostředky najdou samy od sebe.

Výklad

Pokud se vám váš cíl zdá těžko dostupný, celý svátek vám pokazí pochyby a tíživé přemýšlení o možném neúspěchu. Jak také uvěřit v nemožné, aby se tak stalo možným. Nijak! Nijak se nemůžete přemluvit, přesvědčit ani donutit uvěřit. Odložte tyto zbytečné starosti a raději se zaujměte prací – převracejte v myšlenkách cílový diapozitiv a nezapomínejte posouvat nohy směrem k cíli. Nesmí vás znepokojovat fakt, že cíl je zatím daleko za mraky. Těžko si představujete, jak může být váš. Ale to není vaše starost. Vy potřebujete pouze udělat objednávku, ostatní ponechte na číšníkovi. Až rozum uvidí, že se dveře otvírají, pochyby

Vadim Zeland

odpadnou. Mnozí lidé, kteří dosáhli závratného úspěchu, potom řekli, že by nikdy neuvěřili, že jsou něčeho takového schopni. Jen jedna rada: nesázejte na jednu kartu, najděte si náhradní cestu, zajištění, nebouchejte za sebou dveřmi a nepalte mosty předčasně.

46. Dveře

Deklarace

Vaše dveře jsou tou cestou, která vás dovede k cíli. Obracejte v myšlenkách cílový diapozitiv, a pak vnější záměr dříve nebo později před vámi rozevře různé možnosti – dveře. Pokud se cestou k cíli unavíte, budete ztrácet energii, budou vám docházet síly, pak to nejsou vaše dveře. Nelze říci, že vše půjde lehce. Ale jestliže v práci pocítíte duševní elán, nadšení – můžete směle považovat tuto práci za své dveře. Všechno, co dokázete dělat lehce, nenuceně, ochotně, má význam a cenu. Každá maličkost, pokud je pro vás typická, třebaže jen v rámci stereotypu a nemá žádnou cenu, může být klíčem k vašim dveřím. Zkuste promítnout své charakteristické „nevážné“ kvality na „vážné“ dveře.

Výklad

Kyvadla naučila lidi dělat to, co si myslí, že je nezbytné, a považovat to za povinnost. Člověk tak přivyká nezbytnosti, že pravé duševní sklony odsouvá až do nejzazšího koutku vědomí na lepší časy. Ale život končí a lepší časy už nepřicházejí. Štěstí neustále září jako maják někde v budoucnosti. Lživý stereotyp tvrdí, že pro příchod lepší budoucnosti je nutno bojovat, pracovat, získávat. Lidé se často zřikají milované práce z materiálních důvodů. Práce se dělí na zájmovou

a opravdovou, která musí přinášet výdělek. Ve skutečnosti je možné vydělávat i prostřednictvím hobby, je-li to váš cíl. Na tomto světě všechno, co je děláno s duší, je velmi drahé. Ale lživý stereotyp vynucené nezbytnosti člověku nedovoluje plně se zasvětit cíli. Nádeníči na nějakého strýčka po celý hlavní čas svého života, prý je to nezbytné pro udržení existence. A duše dostává drobtů zbylé z hlavního pracovního času. Tak pro koho člověk žije? Pro toho strýčka?

47.

Vztahy závislosti**Deklarace**

Jestli se vám zdá, že svět jakoby vám všechno dělal naschvál, zamyslete se. Které věci nebo vlastnosti přidáváte zbytečně velký význam? Je přitahováno všechno, co působí nepříznivě. Následuje vše, co rozčiluje. Všechno, co si nejvíc nepřejete, se stává. Děje se to proto, že držíte svět za krk a on se brání, pokouší se osvobodit. Čím víc trváte na svých přáních a nárocích, tím silnější je magnet, který přitahuje vše opačné. Zeslabte své sevření. Dejte světu všestrannou volnost. Dovolte si být sám sebou a jiným, aby byli jiní. S nikým se neporovnávejte. K ničemu se nepřipoutávejte. Lehce přijímejte a lehce ztrácejte.

Výklad

Když se dává nějakým kvalitám zbytečně velký význam, vzniká přebytečný potenciál, který vnáší vady do okolního energetického obrazu. Sám o sobě není přebytečný potenciál tak hrozný, dokud nesprávné ocenění významu existuje samo o sobě bez vztahu k jiným. Ale jakmile se uměle zvýšené ocenění jednoho objektu dostane do porovnávacího poměru s jiným, vzniká polarizace, která působí doslova jako magnet na nepříjemnosti. Vztahy závislosti vznikají mezi lidmi v případě, že se začínají jeden s druhým porovnávat, dostávat do opozice a naplňovat úsloví typu:

„Když ty tak, tak já takhle.“ Zejména proto pronikají nepříjemnosti do života tak úporně a jakoby záměrně. Například v manželských párech se spojují, jak se zdá, neslučitelné osobnosti, jeden druhému doslova jako za trest. V různých kolektivech se vždycky najde alespoň jeden člověk, který vás bude něčím popuzovat. Murphyho zákony, nebo jak my jim říkáme „zákony podlosti“, mají stejný základ. Všechny konflikty jsou postaveny na porovnávání a opozici. Závěr si udělejte sám.

48. Hledání lásky

Deklarace

Lásku není třeba hledat, najde si vás sama. Abyste potkali svou druhou polovinu, je nutno systematicky zpracovávat diapozitiv, na kterém si představujete svůj život s nějakou abstraktní osobností – vaším ideálem. V určitou chvíli se otevřou dveře a ona (on) se objeví. Další práce je na vás. Do těch dveří je třeba vstoupit, udělat první krok, odhodit domýšlivou pýchu a všemožné předsudky. Tento krok je třeba udělat prostě a upřímně, bez strojenosti a přetvářky. Bezprostřednost je vždy podmanivá. A ještě něco. Vždy zůstávejte sám sebou, za žádných okolností se nezrazujte, žijte v souladu s vaším krédem. Pak se v duálním zrcadle neobjeví žádná znepokojivá pokřivení.

Výklad

Diapozitiv lásky musí obsahovat abstraktní osobnost – ideál. Vložit tam konkrétního člověka je možné jen v krajním případě, není-li prakticky žádná jiná šance na získání vzájemného citu. V principu je samozřejmě možné zpracovávat diapozitiv, na kterém jste spolu a milujete jeden druhého. Je to scénář, a proto v prostoru variant jistě je. Jenže jiný člověk není pasivní předmět, ale živá bytost, která aktivně realizuje svůj záměr. Možná, že se vám z diapozitivu i něco vyplní, ale bude to málo účinné, protože živý člověk

Vadim Zeland

nesedí nehybně v prostoru variant, ale pořád někam běží. Pokud ho budete „držet v diapozitivu“, rychle si najde „přízemnějšího“ partnera. A navíc, duše člověka, kterého „držíte v diapozitivu“, to cítí. A pokud se jí to nelíbí, člověk k vám může pociťovat neuvědomělý odpor. Takže je lepší neriskovat a vyzbrojit se Frühlingovými principy, tím nejlepším prostředkem. Mezilidské vztahy jsou ten případ, kdy je právě třeba stýkat se s živým člověkem, a ne létat v oblacích a snech.

49. Tlumení kyvadla

Deklarace

Buďte připraven na provokace ze strany kyvadel. Dostanete-li se do nežádoucí situace nebo dostanete špatnou zprávu, můžete být vyveden z rovnováhy. Podle obvyklého scénáře byste se měl znepokojit, polekat, svčsit hlavu, poklesnout na duchu, dávat najevo nespokojenost a podrážděnost. Udělejte všechno naopak. Zareagujte neadekvátně, nedržte se scénáře. Udělejte změnu. Strach nahraďte jistotou, malomyslnost nadšením, nepohodlí lhostejností, podráždění radostí. Podstatou hry kyvadla je vyvést vás z rovnováhy. Nutně potřebujete narušit pravidla této hry. Udělejte, co chcete, jenom ne to, co se od vás očekává. Vítězství bude vaše.

Výklad

Kyvadla se živí lidskou energií. Jste-li například něčím znechucen a bouřlivě to dáte najevo, odevzdáváte kyvadlu energii. Vše, co je potencionálně schopné vyvolat u vás silné negativní emoce, je vyprovokováno kyvadly. Kdykoli narazíte na nějaké znechucující okolnosti a zareagujete podrážděním a nespokojeností, vždy následuje prodlužování a rozvíjení negativní situace ve stejném duchu nebo se objevují nové nepříjemnosti. Tím se rozhoupává kyvadlo. Vy sám ho rozhoupáváte, protože přijímáte započatou hru. Po-

Vadim Zeland

stupujte jinak. Buď nereagujte nijak, nebo odpovězte zcela opačnou reakcí. Tím utlumíte kyvadlo. Vaším úkolem je začít jinou, svou hru, ve které reagujete neadekvátně. Je tu jeden princip: houkáte-li se s frekvencí odlišnou od rezonanční, dostáváte se do disonance s kyvadlem. Tím se kyvadlo ve vztahu k vám tlumí a nechává vás v pokoji.

50. Krach kyvadla

Deklarace

Napadají-li vás myšlenky na to, co se vám nelíbí, objeví se to ve vašem životě. Abyste se všeho nežádoucího zbavil, musíte to přijmout. Přijmout zde neznamená vpustit do svého života, ale přiznat právo na existenci a lhostejně projít kolem. Přijmout a vypustit, jinými slovy, propustit skrz sebe a zamávat na rozloučenou. Na první útok kyvadla odpovídejte vždy souhlasně a potom diplomaticky odstupte nebo nevtíravě směřujte svůj pohyb na stranu pro vás potřebnou. Naučte se nevázat – ignorovat to, co vás rozčiluje, a to pak zmizí z vašeho světa. Když vás kyvadlo nemá za co zachytit, rozpadá se v prázdnotu.

Výklad

Kyvadla jsou vládci snů. Přistoupí-li člověk na jejich provokaci, doslova usne. Jelikož je úplně pohroužen do započaté hry, jeho rozum je jí ovládán podobně jako je tomu u zombií. Jestliže vás něco rozčiluje nebo vyvolává ostrý nesouhlas, uvědomte si, že chodíte s háčkem v hlavě. Kyvadlo vás zachytí za tento háček a neprodleně najde odpovídající dráždidlo, a to nejedno. Tak se budete potloukat, dokud „zlo postačí“. Abyste dokázal „vyndat háček z hlavy“, musíte změnit svůj vztah k dráždidlu, odvrátit pozornost, smířit se se situací, proměnit „tragedii“ na „komedii“, zaujmout se ně-

čím jiným. Změnit vztah neznamená potlačovat emoce. Potlačené emoce jsou totéž „zlo“. Dochází k jejich nahromadění a pak zcela jistě prorazí na povrch a půjdou na ruku kyvadlům. Je lepší zpočátku dát průchod citům a potom vědomě korigovat svůj vztah. Nemá smysl bojovat s kyvadly. Je třeba je ignorovat.

51.

Nevyzpytatelnost nekonečna**Deklarace**

Proč transurfing funguje? Kdo „vložil“ do prostoru variant všechno, co tam je? Prostor variant nikdo „nestvořil“, ten existoval vždycky. Lidský rozum je uspořádán tak, že se mu zdá, jakoby všechno na tomto světě muselo být někým vytvořeno a také mít svůj začátek a konec. Ale na světě jsou i otázky, které leží daleko za hranicemi možností rozumu. Vždyť rozum je celkově jen logický automat, přestože má i schopnost myslet abstraktně. Transurfing nevysvětluje mechanismus světa, ale navrhuje utilitární model, který dovoluje pochopit, proč je řízení skutečnosti možné a jak se dá dělat. Úplně stejně je možné úspěšně řídit auto bez znalostí jeho mechanismu.

Výklad

V průběhu celé historie se vědci zabývají jen tím, že se pokoušejí nám objasnit, jaký je mechanismus světa. Tento proces bude pokračovat do nekonečna. Vzápětí za současným modelem se budou objevovat stále nové a nové. Postavíte-li se před zrcadlo a v ruce budete držet druhé, pochopíte, proč má svět nekonečné množství modelů. Když za základ bereme jeden z projevů skutečnosti, dostaneme částečnou verzi – kousíček zrcadla. Postavíme-li se s ním před základní zrcadlo světa, uvidíme v odrazu nový aspekt. Vezmeme-li jeden z proje-

vů daného aspektu, znovu dostaneme částečnou verzi skutečnosti. A opět z daného zrcátka vznikne nové, odrážející se v obrazu předcházejícího. Jaký je tedy svět doopravdy? Můžete si to zkusit představit (jestli se to podaří) na příkladu dvou stejných zrcadel, postavených blízko sebe jedno proti druhému. Jedno i druhé odráží sousední, stojící před ním. V obou zrcadlech je nic, odrážející se samo od sebe nevyčísitelným množstvím odrazů. Černá nekonečnost obrazů, na kterých se nic odráží od ničeho. Lze takto získaný obraz nějak popsat v hranicích toho chápání, jakým disponuje náš rozum? Stěží.

52. Vrátný věčnosti

Deklarace

V prostoru variant vám patří všechno (a všichni), co si přejete duší a rozumem. Ale měl byste vědět, že na prahu věčnosti stojí vrátný, absolutní zákon, který chrání přístup ke všemu, co tam je. Tento neúprosný strážce vpouští jen ty, kteří mají opovážlivost využít své právo tvůrce. Jako propustka poslouží váš verdikt: „Já mohu a jsem toho hoden, protože jsem tak rozhodl. Nechci a nedoufám – já hodlám.“ Použijte své právo a vrátný před vámi rozevře dokořán bránu do věčnosti.

Výklad

Co odlišuje provinční slečnu a hvězdu šoubyznysu, nesmělého studenta a světlo současné vědy, řadové a vyvolené? Jen jeden jediný krok. Jedni se odvážili využít své právo, druzí se dosud nerozhodli, dokonce ani nevěří, že jsou toho schopni a hodni. Ve vědomí nesmělých je věčné přesvědčení, že na tomto světě existují vyvolení jen potud, pokud je vybrali všichni ostatní pro mimořádné a vynikající kvality. Ve skutečnosti je to lživý stereotyp. Vyvolení se vybrali sami. A teprve potom a právě proto, na ně obrátili pozornost ostatní. Použijte své právo být vyvoleným. Řekněte si, že od této chvíle jste vybral sám sebe. Nemáte toto právo proto, že jste toho hoden a schopen, ale proto, že takové právo prostě

Vadim Zeland

máte. V prostoru variant je všechno. Je tam také něco, co je předurčeno osobně pro vás – vaše privilegium. To je vaše propustka do věčnosti, schválení práva tvořit svou skutečnost.

53. Řízení osudu

Deklarace

Když vezme člověk řízení do vlastních rukou, jeho život přestane záviset na okolnostech. Lodičku je možné namířit na libovolnou stranu od toho „osudu“, který byl jakoby předkreslen. Všechno je velice jednoduché, život je jako řeka. Veslujete-li sám, máte možnost volit směr, ale pokud se prostě necháte unášet proudem, jste nucen plout korytem potoka, v kterém se nacházíte. Chcete karmu – budete ji mít. Budete-li myslet, že váš podíl závisí na nějakých neúprosných okolnostech nebo chybách v minulých životech, pak právě tím realizujete odpovídající variantu. Je to vaše vůle – vždyť jste syn Boha. Ale jestli si přejete být tvůrcem, je to také ve vaší moci. Duální zrcadlo bude souhlasit se vším.

Výklad

Představme si, že je vytyčen nějaký cíl, který je z obvyklého hlediska těžko dostupný, nebo dokonce nedosažitelný. Člověk po něm touží celou duší, ale skepticky zaměřený rozum ho tlačí k zemi a pokládá pořád jednu a tutéž otázku: „Jak?“ Takže, v souladu s principy transurfingu, v etapě, ve které jsou prostředky k dosažení cíle ještě neznámé, nezbytně musíme udělat neobvyklý krok. Přestat přemýšlet o prostředcích a soustředit se na konečný cíl, jakoby už byl dosažen. Když obrací-

te v myšlenkách cílový diapozitiv, vrstva vašeho světa se v prostoru variant přesouvá k tomu sektoru, kde je cíl už realizován. Toto přesouvání je nepostižitelné, ale existuje. Ať rozum podle libosti pochybuje, hlavně když správně pracuje s cílovým diapozitivem. Je to jako noční let. Pohyb je nepozorovatelný, ale motor pracuje; pak tedy pohyb být musí. Úplně stejně ve vaší hlavě probíhá vizualizace cíle (motor), a tím vzniká stoupavá síla – vnější záměr. Ten táhne vrstvu vašeho života (letadlo) na místo určení. Řídicí páka je ve vašich rukou. Všechno bude tak, jak budete chtít.

54. Duševní lenost

Deklarace

Věří-li člověk v předurčení svého osudu nebo bere-li sny vážně, vytváří myšlenkovou formu, která pro něj může být zcela realizovaná jako program. K realizaci dojde jen proto, že člověk skutečně věří všem těm nesmyslům. Ve skutečnosti vždycky dostáváme to, čemu věříme. Ale pročpak přesto dětsky hloupě a naivně běhat za různými strýčky a tetami, kteří jako by byli schopni předpovídat budoucnost, místo toho, abychom sami vytvářeli svůj osud pod svým dohledem? Vy jste pravý tvůrce svého osudu, jste-li odhodlán jím být. Nesvěřujte svůj osud zrcadelníkům!

Výklad

Na horoskopy věří jen infantilní osobnosti, pro které je život nevědomý sen. Jste-li odhodlán řídit svůj osud, služby zrcadelníků pro vás nemají smysl. Nu, kdo jsou vlastně astrologové, vykladači osudu, jasnovidci; nejsou to snad zrcadelníci? Vždyť nepředkládají jednoduše neurážlivou předpověď, ale náhražkový kousek vašeho osudu. Kousíček zrcadla, v kterém budete nucen se prohlížet. Vy jste přijal jakousi určitou směrnicí pro budoucnost a ta vám zůstane v podvědomí. Bude programovat váš další osud. Poněcháme-li stranou otázku peněz, předpokládáte snad, že můžete dostat kousek budoucnosti prostě jen tak? Do kni-

hy osudu nelze nahlédnout bez následků. A platí se za to vždy stejně. Budete ho muset vzít k sobě a udělat ho součástí svého života, ať chcete nebo ne. Přijetím předpovědi vlastně použijete zrcadlo a ptáte se přitom zrcadelníka, jestli se tam smíte dnes usmívat. Ale vždyť vy už máte vlastní zrcadlo, vrstvu vašeho světa, a s ní můžete tvořit vše, co potřebujete. Se svým zrcadlem jsem svobodný člověk. Zachce-li se mi, mohu svou vůlí tvůrce změnit každou porážku ve vítězství, a tak se i stane. Na předpovědi mohu naplivat.

55. Mentální šablona

Deklarace

Člověk svým negativním vztahem sám přibarvuje vrstvu svého světa černými odstíny. Zrcadlo jednoduše konstatuje obsah vztahu a zcela ignoruje jeho směřování. Není důležité, *co* si myslíte, hlavní je *o čem*. Ať se vám odraz líbí nebo ne, přemýšlete tak jako tak právě o něm. Význam má pouze obsah myšlenek. Od této chvíle si utvořte pravidlo, že budete držet šablonu svých myšlenek a vztahu pod kontrolou. Ať se stane cokoli, všechno obraťte do pozitivu. Fixujte pozornost na to, co chcete mít jako konečný výsledek. Časem si pro sebe vytvoříte velice útulnou skutečnost. Připravte se – čeká vás velkolepá kaskáda příjemných událostí.

Výklad

Obvykle úplně upoutávají pozornost člověka negativní zážitky. Je zneklidněn tím, co se mu nehodí. Přemýšlí o tom, co nechce, a nechce to, na co myslí. Ale vždyť zrcadlo nerozlišuje, co si člověk přeje nebo nepřeje. Ono jednoduše do puntíku předává obsah obrazu, nic víc nic míň. Vzniká tak dokonale nepěkná situace. Člověk s sebou věčně vláčí to, co nepřijme. Proto chudí chudnou, bohatí bohatnou. Ti všichni se vidí v zrcadle světa a každý po svém konstatuje tvářnost skutečnosti, která ho obklopuje. Tato skutečnost

se lepší jako bláto. Stařenka ve frontě na důchod. Unavená žena s těžkými taškami v nabitém autobusu. Nemocný, který se potlouká po zdravotnických zařízeních. Všemi svými myšlenkami jsou zabydleni v této pochmurné skutečnosti. A někdo v tomtéž čase užívá života. Moře, jachty, cestování, elegantní hotely, drahé restaurace – všechno, po čem duše zatouží. Ve všech případech, nezávisle na povaze prostředí, vzniká konstatování faktu: „Tak takhle my žijeme.“ Přesněji, žijeme tak, jak přemýšlíme o své existenci. Zrcadlo vše potvrzuje a ještě více fixuje obsah myšlenkového obrazu.

56.

Nespokojenost se světem

Deklarace

Jestliže skutečně chcete zlepšit svůj život, zaměňte negativismus, skutečnost jen reflektující, za pozitivní dominantu. Například: „Můj svět pro mne vybírá jen všechno nejlepší. Postupuji po proudu variant a svět mi jde vstříc. Já sám svým odhodláním vytvářím vrstvu svého světa. Můj svět mne brání. Můj svět mne zbavuje problémů. Můj svět se stará, abych žil lehce a pohodlně. Dělá objednávku a můj svět ji splní. Sám to nemusím vědět, ale můj svět ví vždy, jak se o mne postarat. Můj záměr se plní, vše k tomu směřuje, vše postupuje, jak má.“ Pamatujte, že buď vy řídíte skutečnost, nebo ona řídí vás.

Výklad

Proč jsou časem všechny barvy života matnější a proč se plní poklidný život obavami a starostmi? Snad proto, že s věkem přibývá problémů? Ne, je to tím, že s věkem nabývá člověk sklon k vyjadřování negativního vztahu. Nespokojenost je mnohem silnější pocit než prosté uspokojení z pohodlí a klidu. Člověk nechápe, že je teď – ať je, jak je – přesto šťastný. Člověk chce od světa stále víc a víc. Potřeby odchovance rostou, začíná být stále více rozmazlený a nevděčný. Svět pochopitelně nestihá uspokojovat rychle rostoucí potřeby a mazlíček už začíná ze všech sil předkládat

nároky. Mění svůj vztah k světu: „Jsi špatný! Nedáváš mi všechno, co chci! Nestaráš se o mne!“ A do tohoto negativního vztahu je vložena všechna síla jednoty nespokojené duše a vrtošivého rozumu. Ale vždyť svět je zrcadlo, nezbyvá mu tedy nic jiného, než s lítostí rozhodit ruce a odpovědět: „Jak si přeješ, holoubku. Budiž po tvém.“ A výsledek? Skutečnost jako odraz myšlenek člověka se mění k horšímu.

57. Méněcennost

Deklarace

Když si člověk uvědomí, že nesplňuje nastavené standardy, přepadá ho pocit méněcennosti. Ale podle jakého srovnání? Položte si otázky: „Chcete být jako všichni, nebo naopak být sami sebou?“ Budete-li se pokoušet skrýt své nedostatky, nedosáhnete toho. Ale můžete toho dosáhnout, budete-li rozvíjet své přednosti. Jakákoli nedostatečnost se vyrovnává přednostmi, kterými jste vybaven. Nedostatek krásy lze vyrovnat půvabem. Fyzické nedostatky vykompenzuje sebejistota. Nejste-li schopen snadno se seznamovat s lidmi, nahraďte to uměním naslouchat. A ostýchavým lidem radím, aby tuto svoji kvalitu chránili jako poklad. Ve stydlivosti je skrytý půvab, pokud si přitom dovolette rozkoš nebýt „tvrdý“.

Výklad

Pocit méněcennosti je založen na srovnávání. Nemám prostě přitažlivý zevnějšek, nemám schopnosti ani žádný talent, mám nedostatek rozumu a důvtipu, neumím se snadno přátelit s lidmi, jsem bezcenný... Ne, ve skutečnosti je všechno mnohem vážnější. Je to v tom, že jsem horší než oni! To je čistá forma vztahu závislosti. Vytvoří se polarizace: „Oni jsou dobří, já jsem špatný.“ Polarizací se tvoří vítr rovnovážných sil, které nutí člověka všemožně se pokoušet uměle

pozvednout sníženou důstojnost. Tak se stává, že si člověk počíná nepřírozně, a ještě víc tím podtrhuje to, co se pokoušel skrýt. Boj s komplexem přináší ještě nepříjemnější následky než samotný komplex. Odstranit komplex se dá jen jediným způsobem. Skoncovat s porovnáváním sebe s jinými a obrátit pozornost z nedostatků na přednosti. Utvořte si pozitivní diapozitiv, na kterém vaše přednosti tak vynikají, že se nedostatky ztrácejí v pozadí. Žijte virtuálně v tomto diapozitivu a brzy se změně v realitu.

58. Soběstačnost

Deklarace

Jste vybaven kolosálním potenciálem, i když se vám zdá, že tomu tak není. Jste schopen všeho, jenom vám o tom zatím nikdo neřekl. Jednoduše berte jako axiom fakt, že vaše duše umí všechno, a potom si dovoluňte to využít. Přestaňte hledat pravdu v cizích pramenech, pátrejte v sobě a najdete tam odpovědi na všechny otázky. „Pátrat v sobě“ není žádná abstrakce. Jednoduše si položte otázku a odvažte se odpovědět si na ni sám. Takto, po napojení na příslušný sektor prostoru variant, se dají dělat objevy, tvořit nové, vytvářet mistrovská umělecká díla. Odvráťte se od uznávaných autorit, ony čerpaly ze stejného pramene. Teď jste na řadě vy.

Výklad

Líbí se vám díla géniů umění, vědy, byznysu, sportu, zábavy, filmu? Můžete být jedním z nich. Dílo génia se vám líbí právě proto, že bylo stvořeno jeho duší. Vaše tvorba se jiným bude líbit úplně stejně, pokud bude pocházet od vaší jedinečné duše. Všechno obyčejné, průměrné bylo stvořeno rozumem. Tvorba z rozumu, tak jako sám rozum, není jedinečná. Opravdu unikátní je jenom vaše duše. Vlastníte opravdový poklad. Jakékoli vaše geniální dílo se může zrodit jen z vaší duše. Ať jí to váš rozum dovolí udělat. Nezbyt-

Vadim Zeland

né je pro vás jen přestat se ohlížet po cizích zkušenostech a stereotypních šablonách. Věnujte se vytváření vlastních vzorů. Vyskytne-li se jakýkoli problém, doslova je třeba jen zformulovat otázku a dát si čas na její řešení. Uvidíte, odpověď přijde sama – už existuje v prostoru variant. Vaším úkolem je odhodlat se získat ji samostatně. Potřebujete jen jedno. Abyste se „naladil“ na potřebný sektor, musíte získat základní vědomosti a návyky v daném oboru. A dál už jen pozorně naslouchat hlasu srdce, které hovoří jazykem intuice.

59. Rozhodnutí

Deklarace

Když přemýšlíte o tom, jak postupovat, pracuje jen váš rozum. Analyzuje přednosti a nedostatky, staví svou koncepci tak, aby byla racionální a přesvědčivá, ale současně naslouchá mínění vašeho okolí. Předtuchy duše se obvykle v úvahu neberou. V tomto směru rozum tvrdě spí. Ať spí, nechte ho, dokud nenalezne řešení. Teď je ale řešení přijato. Teď neposlouchejte nikoho, probudte se a uvědomte si: jaké pocity jste měl, když bylo řešení přijato? Jak pohodlně se cítí vaše duše, je známkou jejího vztahu k rozhodnutí rozumu.

Výklad

Vždy, když musíte udělat nějaké rozhodnutí, poslouvejte zprvu hlas rozumu a potom pocity duše. Jakmile rozum rozhodl, duše reaguje na toto rozhodnutí buď kladně, nebo záporně. V druhém případě zakoušíte smutný pocit duševního nepohodlí. Když bylo rozhodnutí přijato, máte letný pocit. Rozum byl v té chvíli tak zaujat vlastní analýzou, že neměl čas na pocity. Tak teď si vzpomeňte, jaký byl právě ten první letný pocit. Bylo-li to vnímání nějaké tíže na pozadí optimistického rozhodování rozumu, duše tedy jasně řekla „ne“. Když duše říká „ne“, a rozum říká „ano“, od věci upusťte, je-li to možné. Duše vždycky ví přes-

Vadim Zeland

ně, co chce. Existuje jednoduchý a spolehlivý algoritmus pro zjištění duševního „ne“. Pokud se potřebujete ujišťovat a přemlouvat, abyste řekl „ano“, pak tedy duše říká „ne“. Pamatujte si, že když vaše duše říká „ano“, nepocítíte nutnost přemlouvat se.

60. Šelest ranních hvězd

Deklarace

Stojíte-li před dilematem a neznáte přesnou odpověď, směle se spolehněte na svou intuici. Budete-li spoléhat na předtuchy, také uděláte chyby. Ale nerosrovnatelně více chyb uděláte, budete-li poslouchat jen hlas rozumu. Potřebujete-li se rozhodnout, nikdo nebude vědět lépe než vaše duše, co máte udělat. Často je velmi těžké poznat, co vám duše právě napovídá. Ale lze naprosto jednoznačně určit, zda se jí líbí rozhodnutí rozumu, nebo ne. Pocit duševního nepohodlí jako odpověď na rozhodnutí rozumu je spolehlivým kritériem jistoty.

Výklad

Rozum přemýšlí pomocí ustálených znamení: symbolů, slovních pojmů, schémat, pravidel a dalších. Duše tyto kategorie nepoužívá. Nepřemýšlí a nemluví, ale cítí nebo ví. K tomu je ještě rozum neustále zaměstnán svým tlacháním. Sleduje, co všechno se dá rozumně objasnit a neustále drží pod kontrolou všechny informace. Když poleví kontrola rozumu, proniknou do vědomí intuitivní pocity a poznatky. Rozum se rozptýlil a v té chvíli se dostavily pocity nebo poznatky duše. To je šelest ranních hvězd – hlas beze slov, rozjímání bez myšlenek, nehlasný zvuk. Něco chápete, ale mlhavě. Nemyslíte, ale intuitivně cítíte

nebo jednoduše víte. Duše má přístup k informačnímu poli a může najít odpovědi na mnohé otázky, ale také uchránit před nesprávnými a nebezpečnými kroky, pokud nasloucháte jejímu hlasu. Jestliže vás například přepadá pro vás nezvyklý nepokoj před letem, bude rozumné let tímto spojením stornovat. Nebo když se při prvním setkání s osobou opačného pohlaví musíte přesvědčovat, že ona (on) vám vyhovuje, můžete si být jistý, že s velkou mírou pravděpodobnosti z dalších vztahů nic dobrého nevzejde.

61. Cizí cíl

Deklarace

Při stanovení vašeho cíle si položte otázku: „Opravdu si to přeji z celé duše nebo se mi jen chce přát si to?“ Jestliže se musíte přemlouvat, pak tedy je to cíl cizí. Je-li to váš cíl, přemlouvat se nemusíte. Cesta za cizím cílem vždycky ponechává svátek v iluzorní budoucnosti. Jdete-li za svým cílem, jste šťasten už teď. Cizí cíl – to je vždy násilí na sobě, donucení, povinnost. Cizí cíl se skrývá pod maskou módy a prestiže, láká svou nedostupností, nutí vás něco dokazovat sobě a všem. Cizí cíl vám vnucují jiní, slouží zvýšení cizího blahobytu. Hledejte váš cíl.

Výklad

Cizí cíl vyvolává duševní nepohodlí. Lživé cíle jsou obvykle velmi přitažlivé. Váš rozum vám bude nadšeně ve všech barvách líčit všemožné přednosti cíle. Ale pokud vás přes všechnu přitažlivost cíle něco tísní, musíte být k sobě čestný. Jistě, rozum nechce nic slyšet, všechno je nádherné a podivuhodné. Tak odkud se bere ten pochmurný stín? Když přemýšlíte o cíli, nemyslete na prestiž, nedostupnost a prostředky k jeho dosažení, soustřeďte pozornost jenom na stav duševního komfortu. Představte si, že jste cíl už dosáhl, a všechno nechte stranou. Je vám dobře, nebo špatně? Nezaměňujte duševní spoutanost (nebo stísněnost:

Vadim Zeland

„Cožpak je to všechno pro mne?“ s nepohodlím. Duševní nepohodlí je tíživý pocit tísně nebo břemene, který se slabounce objevuje na pozadí optimistických úvah rozumu. Duševní spoutanost lze odstranit pomocí diapozitivů, ale duševní nepohodlí nikdy.

62. Váš cíl

Deklarace

Každý je obdařen drahocenným pokladem – jedinečností své duše. Každá duše má svůj cíl a na cestě za ním člověk nalézá štěstí. Vpředu, v budoucnosti žádné štěstí není. To je tady a teď, nebo vůbec není. Tajemství pravého úspěchu spočívá v osvobození od kyvadel a výběru vlastní cesty. Odpovězte si na otázku: K čemu tihne vaše duše, co změní váš život ve svátek? Nemusejí vás zajímat žádná omezení. Neostýchejte se a objednávejte vrchovatě. Jedná-li se opravdu o váš cíl, pak při pomýšlení na něj duše zpívá a rozum si spokojeně mne ruce.

Výklad

Lidská duše může jen nejasně hádat, co chce. Rozum jí musí pomoci určit její cíl. Ale rozum se pokouší hledat cíl způsobem, který je mu vlastní – logickou cestou. To je chyba. Není úkolem rozumu cíl hledat, ale včas ho rozeznat. Na správném místě a ve správný čas duše sama uhodne své a vy to pocítíte. Hlavní je nabídnout duši možnost se s cílem setkat. Je třeba rozšířit svůj obzor. Chodit tam, kde jste ještě nebyl, prohlédnout si to, co jste neviděl, přijímat nové informace, vytrhnout se z kruhu všednosti. A ještě podporovat uvědomění a pozorně naslouchat hlasu srdce. Dejte si neomezenou lhůtu, nevměštnávejte se do časového

Vadim Zeland

rámce a neměňte hledání cíle na povinnost. Jednoduše
mějte v myšlenkách uloženou takovou směrnicí: Hle-
dám to, co změní můj život ve svátek. Cíl se dostaví
jako osvětlení. Když při střetu s nějakou informací po-
cítíte, že duše vzplála a rozum informaci s uspojoje-
ním všestranně promýšlí, dá se předpokládat, že našly
totéž.

63.

Kormidlo záměru**Deklarace**

Chcete-li dosáhnout svůj cíl, musíte změnit přání na tvrdý záměr. Sny se nevyplňují. Přestaňte po svém cíli toužit. Už je váš, máte-li záměr. Touha je obava z neúspěchu. Chci to, ale síly nestačí, a tak se obávám, že se to nepodaří. A proč se bojím? Protože nepřemýšlím o cíli, ale o prostředcích k jeho dosažení. Přestaňte přemýšlet o prostředcích. Vaším úkolem je myslet na cíl jako na uskutečněnou věc. Zkoumat v myšlenkách cílový diapozitiv. Na cestě k cíli se nebude dít to, co očekáváte, možná se nebude dít vůbec nic. To vám nesmí brát odvalu. Ať se události vyvíjejí jakkoliv, držte tvrdě kurs k cíli. Toto je vaše deviza: „Nechci a nedoufám – jsem odhodlán.“

Výklad

Vaše postavení v prostoru variant ve vztahu k cíli odpovídá situaci, ve které byste byl v loďce na širém moři. Abyste dorazil k pevnině, musíte po celou dobu plout na sever, kam ukazuje strelka kompasu – směr vašich myšlenek. Dokud myslíte na to, jak doplujete k zemi a vystoupíte na břeh, vaše „strelka“ ukazuje potřebný směr. Potřebujete jediné – přemýšlet o přistání a veslovat. Jenom to a nic víc. Jenže netrpělivý rozum začne rušit a otravovat veslaře: „A kam to plujeme? A rychle? A co když náhle dojdou síly? A co

Vadim Zeland

když tam země není? No jistě, je třeba plout na úplně jinou stranu!“ To způsobí, že se střelka kompasu rozkolísá a loďka neustále mění směr. Rozum nevnímá pohyb v prostoru variant, proto pochybuje a bojí se. Je navyklý držet situaci pod kontrolou. Rozum se uklidní jenom tak, že mu dáme úkol, při jehož plnění bude chápat, co dělá. Řekněte mu tedy, aby nekymácel loďkou a kormidlem udržoval kurs. Kontrola myšlenkových pochodů – v tom musí spočívat práce rozumu.

64. Plachta duše

Deklarace

Každý člověk má svůj cíl a na cestě za ním objevuje všechny své vlohy a získává opravdové štěstí. Pokud si není vědom své jedinečnosti, své božské síly tvůrce a upadá v nevědomé snění, kyvadla hned snícího začnou zpracovávat. Předkládají mu falešné cíle a ukazují jeho místo v soustavě, aby se stal šroubkem, který pracuje ku prospěchu systému. Jde-li člověk za cizími cíli, jeho život se změní v přečkávání lhůty do konce. Cestou za vaším cílem prožíváte v tomto životě opravdové štěstí. Váš vlastní cíl změní váš život ve svátek. Dosažení vašeho cíle způsobí i splnění všech dalších přání. Výsledky přitom předčí všechna očekávání. Hledejte cíl. Najdete ho.

Výklad

Je vůbec třeba hledat svůj cíl? Skutečně, mnozí lidé o tom nepřemýšlejí, jednoduše žijí, to je vše. Přesněji nežijí, ale přečkávají lhůtu. Všechny dny takového života jsou si podobné. Rutinní práce, pořád stejné tváře, ulice, zdi, celkově chudý soubor zájmů, neustálá tíha starostí a povinností, svátky jen v určené dny (ne vámi). Ale jsou i lidé, kteří mají všechno v životě veselé a barvitě jako na karnevalu. Takoví šťastlivci v podstatě neznají všednost, v práci pracují jako by si hráli a každý den mají naplněn ohňostrojem zajíma-

vých událostí, radostných prožitků a setkání. Proč to mají oni tak, a já nijak? Protože tito vyvolenci osudu našli svoji cestu. Takových je jen pár, ze všech ostatních se stali vězni soustavy, řadové součástky systému. Jedinečné a všemohoucí děti Boha, které si to ani samy neuvědomují, se vzdaly svého práva svobodné volby, dovolily kyvadlům proměnit jejich život v nevědomé snění. Proto teď systém rozhoduje za ně, co mají chtít, jak mají žít a o co mají usilovat.

65. Pesimismus

Deklarace

Když člověk spatří v odrazu zrcadla nějaké nepříjemné rysy, soustředí na ně pozornost a reflexně vyjadřuje svůj negativní vztah. Výsledkem je, že se všechno ještě zhorší. Skutečnost v odrazu postupně bledne podle obrazu. Takto vrstva světa jednotlivého člověka ztrácí někdejší svěžest barev a začíná být stále pochmurnější a neútulnější. Přestaňte reagovat na ty, kteří vás rozčilují, a oni vás přestanou dopalovat. Přestaňte vyhledávat problémy – hledejte řešení. A nakonec, přestaňte fňukat. Jakmile změníte svůj vztah k životu, dostaví se neochvějný pocit, že všechno jde krásně a bude ještě lépe. Všechno prostě bude takové, jaké to má být.

Výklad

Sklon k pesimistickým očekáváním při pohledu ze strany nevyhlíží příliš přitažlivě. Nálada typu: „Vždyť je to jedno, stejně z toho nic nebude!“ se podobá sadomasochismu. Pesimista pociťuje zvrácené uspokojení, opájí se svým těžkým údělem: „Svět je tak špatný, že už to dál nejde. Patří mu to a mně také!“ Se stejně fatálním viděním nezdaru smolař konstatuje svou nezáviděníhodnou situaci: „Celý život je temnota, ani vpředu není vidět jediný paprsek“. Ze všech sil si takový osud nepřeje, a proto všechnu myšlenkovou

energii používá na stížnosti a nářek. Ale co může odrazet zrcadlo, je-li na obrazu jen samá nespokojenost? Jaký je obraz: „Jsem nespokojený! Nechci!“ takový je i odraz: „Ano, jsi nespokojený a nechceš.“ Jen samotný fakt, nic víc, nic méně. Ovšem důvodů k nespokojenosti přibývá, což svým způsobem ještě víc zhoršuje vztah člověka k světu. A tak se někdejší oblíbenec a mazlíček mění na osudem opomíjeného bručouna, který si věčně nařiká, že mu svět prý zůstal mnoho dlužen. Smutný obraz. Člověk nechápe, že všechno pokazil sám.

66. Opora

Deklarace

Pokud je vám právě teď těžko, můžete vždycky najít oporu sám v sobě, jestliže se probudíte a uvědomíte si, jak vznikla problémová situace. Nebezpečí netkví v samotném problému, ale ve vašem vztahu k němu. Budete-li prociťovat závažnost problému, budete předávat energii kyvadlu. Je nutno si uvědomovat, že v každé problémové situaci potřebuje od vás kyvadlo, buď abyste napnul síly a bojoval, nebo svěsil ruce a poddal se žalu. Nesmíte udělat ani jedno, ani druhé. Ale vždyť nemáte oporu, ztratil jste jistotu, co tedy dělat? Jistota se dostaví, jakmile se probudíte a uvědomíte si, jaká hra se tady vlastně hraje. Ušklíbněte se pro sebe: „Tak to jsi ty, kyvadlo? Aha, teď mne jen tak jednoduše nezachytiš.“ Dál už nejste loutka. Jste svobodný.

Výklad

Když člověk nezná pravidla hry, začíná se mu okolní svět zdát strašidelný a nepřátelský. A tehdy přibývající pocit osamělosti a utiskování nutí člověka usínat a podvolovat se působení okolností. Při střetu s rozčilující nepřijemností nebo složitým problémem odevzdávají lidé energii kyvadlu a pocítují neklid, ubývání sil, nátlak situace. Člověk je buď ve stavu bojové pohotovosti, nebo klesá na mysli. Jedno i druhé

je nenormální a vede ke stresu a depresi. Ve snaze získat oporu lidé sahají po cigaretách, narkotikách, pijí alkohol nebo najdou jiný podobný způsob. Ale následně upadnou do osidel nových kyvadel. Přitom je nutno se jen probudit a podívat se na hru očima diváka a neopouštět při tom scénu. Hned se objeví všechna úskalí pod hladinou, jako by se moře kolem vypařilo. Pak bude možné najít opěrný bod přímo v sobě. Už jen chápání toho, co se děje kolem, je velmi mnoho. Už toto samotné zjištění přináší spolehlivou a klidnou víru v sebe, protože nejistota pramení ze strachu před nevědomostí. Teď, když o všem víte, jste schopni změnit život ve vědomý sen při bdění, a získat tak kontrolu nad situací.

67. Vyladění scénáře

Deklarace

Pohlédněte na všechno, co vás obklopuje, očima pozorovatele. Jste účastníkem divadelní hry, ale právě hrajete nezúčastněně a sledujete každý pohyb v okolním prostředí. Netrvejte na svém scénáři, nechte svět plynout po proudu variant. To neznámá, že máte souhlasit úplně se vším. Se zavřenýma očima se odevzdat napospas toku, který vás unáší, je jedna věc, a úplně jiná je záměrně a vědomě se pohybovat po proudu. Sám poznáte, kdy je třeba přitáhnout uzdu a kdy vědomě dát ostruhy. Povolte světu a pozorujte jeho pohyb. Sledujte ho jako moudrý pán, který ponechává otroku svobodu volby a jen zřídka ho usměřňuje potřebným směrem. Uvidíte, jak se svět bude kolem vás točit.

Výklad

Člověk pocítuje nejistotu, když ho vodí se zavázanýma očima. Rozum se nijak nemůže smířit s tím, že se nic neděje nebo že se události vyvíjejí jinak, než bylo zamýšleno. Rozum je zařízen podobně jako kybernetický automat. Pokud je narušován algoritmus práce, rozsvítí se červená kontrolka. Primitivismus tak zvaného zdravého úsudku spočívá v tom, že nejen zadává stereotypní program dění, ale ještě na něm trvá. Ve většině případů není třeba vůbec něco aktivně dě-

Vadim Zeland

lat, úplně stačí pružně a jemně ho řídit. Proud variant, pokud mu nepřekážíme, řídí tok událostí neoptimálnějším korytem. Je třeba obrátit úzkoprsé směřování rozumu na opačnou stranu. Ať dynamicky koriguje svůj scénář a zařazuje do něj vše nepředvídané. Takový úkol je pro něj neobvyklý, ale je to jediný účinný prostředek, který umožní opustit roli koťátka, které si hraje se zrcadlem. Zřeknete-li se vědomě kontroly, získáte skutečnou kontrolu nad situací.

68. Pouzdro na duši

Deklarace

Vaše duše nepřišla na materiální svět proto, aby strádala. Ale pro kyvadla je výhodné, když se boj o místo na slunci stane normou. Duše vstoupila na svět jako na slavnost, tak jí to dovolte. Musíte se jen rozhodnout, zda utratíte celý svůj život při práci v prospěch pro vás cizího kyvadla, nebo jestli budete žít pro sebe, pro své potěšení. Vyberete-li si svátek, pak se tedy nezbytně musíte osvobodit od kyvadel, která vás spoutávají, a najít váš cíl a vaše dveře. Spojte rozum a duši, pak získáte vše, po čem vaše duše zatouží, a to v přímém i přeneseném smyslu. Dopřejte si rozkoš být hoden všeho nejlepšího.

Výklad

Nemůžeme změnit tento svět. Musíme se smiřovat s tím, že na nás nezávisí. Množství omezení a podmínek doslova zavírají duši do pouzdra. Rozum, zachycený kyvadly, se stává žalárníkem duše a nedovoluje jí realizovat její schopnosti. Člověk je nucen si počínat tak, jak to vyžaduje svět kyvadel: vyjadřovat nespokojenost, rozčilovat se, strachovat se, soupeřit, bojovat. Uvědomte si, že je to jen hra kyvadel. Právě jen hra, ne bitva, protože ve skutečnosti se kyvadla podobají hliněným balvanům. V této hře jsou vaše možnosti ohraničené jen vašim záměrem. Možnosti kyvadel

jsou omezené jen úrovní vaší důležitosti a uvědomělosti. Je-li důležitost na nule, kyvadla se rozpadnou v prázdnotě. Silu budete čerpat zejména z vědomí, že rozumíte pravidlům hry. Jakmile jste zpozoroval, že se vás kyvadlo pokouší zachytit a vyvést z rovnováhy, ušklíbněte se pro sebe a bez váhání odložte důležitost. Přitom pocítíte svou sílu a pochopíte, že můžete sám určovat scénář hry. Vítězstvím ve hře s kyvadlem získáte svobodu volby.

69. Idealizace

Deklarace

Vytvoří-li si člověk sám své mýty, dříve nebo později se dostaví rozčarování. Nechcete-li, aby vás rozčarování postihlo, dodržujte *pravidlo tří ne*. Nezvyšujte závažnost čehokoli; není všechno tak vážné, jak se to snaží jevit. Nevytvářejte si ideály; ve skutečnosti jsou mnohem přízemnější, než vypadají. Nepřibarvujte si skutečnost; všechno je mnohem prozaičtější. Snažte se vždy o střízlivý odhad skutečnosti.

Výklad

Když se zdá, že je někde něco, co tam ve skutečnosti není, vzniká přebytečný potenciál. Ten vnáší vady do okolního energetického obrazu. Rovnovážné síly se snaží odstranit vzniklou nestejnorodost a jejich činnost je ve většině případů zaměřena na „rozmetání mýtů“. Například romantický a roztoužený mladík si představuje svoji milovanou jako anděla čisté krásy. Ve skutečnosti se ukáže, že ona je zcela přízemní osoba, ráda se baví a vůbec není nakloněna zosobňovat tragické představy zamilovaného chlapce. Nebo si žena maluje ve svých představách portrét ideálního muže. Čím pevněji je přesvědčena o tom, že musí být právě takový, tím silnější je vytvářený přebytečný potenciál. Nu, a uhasit ho je možné jen subjektem s vlastnostmi dokonale opačnými. A naopak: když žena aktivně

Vadim Zeland

nenávidí opilství a hrubost, doslova upadá do pastí a najde si alkoholika nebo hrubiána. Člověk dostává to, co aktivně nesnáší. A naopak, začne-li si něco příliš idealizovat, rovnovážné síly způsobí jeho střet se syrovou skutečností.

70.

Láska bez podmínek**Deklarace**

Jestliže se do vás někdo zamiloval, buďte si vědom, že se stal zázrak. Dokonce, i když tento cit neopětujete, nepohrdejte jím, oceňujte tuto lásku velmi vysoko, ochraňujte ji. Pomyslete, vždyť je to skutečný zázrak! A co když je tento člověk poslední, kdo vás miluje? Úplně stejně si vaňte své lásky k jinému člověku, neměňte ji ve vztah závislosti. Láska bez podmínek, láska bez nároků dává jedinečnou šanci vyvolat opětovaný cit. Zanechte přání něco dostat a přisvojit si, milujte prostě jen tak, v nic nedoufejte, a pak, možná, se stane ten zázrak – někdo se do vás zamiluje.

Výklad

Představte si, že stojíte před zrcadlem světa. Pokud váš obraz tvoří láska, v odrazu bude totéž. Ale pokud obraz obsahuje přání získat vzájemnou lásku, nemá cenu očekávat, že spatříte v odrazu opětovaný cit. Zrcadlo zobrazí jen vaše úsilí být milován. Když láska přechází ve vztah závislosti, vzniká přebytečný potenciál – energetická „tlaková přeháňka“. Vztahy závislosti se projevují formulacemi podmínek typu: „Jestli se se mnou neoženíš (nevdáš se za mne), tak mě nemiluješ. Jestli mě miluješ, jsi dobrý. Jestli mě nemiluješ, jsi špatný.“ Čím silnější je přání ovládnout, tedy získat oboustranný cit, tím silnější je činnost rov-

Vadim Zeland

novázných sil, které dělají všechno naschvál. Láska bez podmínek a bez práva ovládnání nevytváří vztahy závislosti a generuje tvořivou, pozitivní energii. Jen láska bez podmínek je schopna vyvolat zázrak – lásku vzájemnou.

71.

Polarizace srovnávání**Deklarace**

Porovnáváním sebe s okolím vzniká komplex méněcennosti, pokud nedoceňujete své přednosti, nebo komplex velikášství, když je přeceňujete. Obojí je škodlivé. Uvědomte si, že porovnávat sebe s nějakým standardem vás nutí kyvadla. Pro ta je výhodné, aby všichni šlapali jednotným krokem v jediném soustrojí. Změňte svůj nesoulad se standardy na soběstačnost. Použijte své právo nebýt stejný jako všichni. Zavrhněte pravidlo kyvadla: „Buď stejný jako já, dělej to, co já.“ Vždy dodržujte pravidlo transurfingu: „Dovolte si být sám sebou a jiným, aby byli jiní.“ Když soustavu opustíte, stanete se vy novým standardem a bude následovat ona vás.

Výklad

Nepředpokládejte, že všichni kolem vás budou vašim nedostatkům nebo přednostem přikládat stejný význam jako vy sám. Ve skutečnosti se každý zabývá jen sám sebou, takže je klidně možné odhodit tuto obrovskou přítěž. Nadutá potřeba být tvrdý velmi často ponouká lidi, aby rozčilovali ty, kteří přízvisko „tvrdý“ už získali. Z bezmyšlenkovitého kopírování cizího scénáře vznikne nanejvýš parodie. Každý má svůj scénář. Postačí vám jednoduše si zvolit své krédo a žít v souladu s ním. Příkladem lidí, kteří žijí v souladu se svým

Vadim Zeland

krédem, jsou vůdci v jakýchkoli skupinách. Takový lídr se jím stal proto, že se osvobodil od povinnosti radit se s jinými o tom, jak má postupovat. Necítí nutnost kohokoli napodobovat, jednoduše sám sebe náležitě ocenil, sám ví, co má dělat, nikoho se neptá a nepokouší se nikomu nic dokázat. Pokud si sám sebe budete náležitě cenit, vaše okolí bude souhlasit automaticky.

72. Jedinečnost duše

Deklarace

Jste opravdu jedinečná osobnost. Ve své originalitě nemáte konkurenty. Použijte vaše právo na svou neopakovatelnost, a získáte ohromnou přednost přede všemi, kteří používají jen prošlapané cestičky. Bude-li usilovat stát se takovým, jako je on (ona), nezískáte nic. Staňte se sám sebou. Dovolte si takovou rozkoš. Pokud jste si nasadil masku už existující hvězdy, budete buď kopie, nebo parodie. Hvězdou se nestává člověk, který napodobuje jiné. Když se přestanete snažit někomu se podobat, získáte vše. Když přestanete uplatňovat cizí zkušenosti, všechno se zdaří. Když vy sám uznáte velkolepost své individuality, dokážete vše. Ostatním nezbude než s tím souhlasit.

Výklad

Fakt, že si zasloužíte jen všechno nejlepší a máte schopnosti pro cokoliv, se před vámi velmi pečlivě ukrývá. Našeptávají vám, že budete naivní, když uvěříte ve své neomezené možnosti. Ale je to právě naopak. Jste schopen vytvářet velkolepá mistrovská umělecká díla, udělat geniální objevy, dosahovat vynikající výsledky ve sportu, byznysu, jakékoli profesionální činnosti. Úplně vám k tomu postačí jen obracet se ke své duši. Ta má přístup k jakýmkoli znalostem, dílům a úspěchům. Vaším úkolem je dovolit si být sám sebou.

Vadim Zeland

Cožpak vám masky, které nosíte, pomohly dosáhnout úspěchu, blahobytu, štěstí? Nepotřebujete měnit sebe, to by byla jen další maska. Odložíte-li masky, podstrčené destruktivními kyvadly, objeví se poklad ukrytý ve vaší duši. Skutečně si zasloužíte všechno nejlepší, protože jste opravdu zázračné, podivuhodné, neopakovatelné stvoření. Jenom si dovolte jím být.

73.

Skoupost rozumu**Deklarace**

Člověk, jehož rozum je zachycen kyvadly, je nucen smířovat se s množstvím omezení a hrát přidělenou roli v jejích hře. Nevěřte důvodům rozumu, který se pokouší ujistit vás o nereálnosti vysněného cíle. Pamatujte, že je uzavřen do rámce falešných stereotypů. Vždyť život končí, a sen tak zůstává ležet v zaprášené krabici. Rozum bez duše může na tomto světě jen velmi málo. Společně dokážou všechno, protože spojení duše a rozumu dává vzniknout kouzelné síle – vnějšímu záměru. Nevzdávejte se svého snu jen proto, že nějaké nafoukané autority si přivlastňují právo určovat, co je, a co není reálné. Použijte také vy své právo mít osobní zázrak.

Výklad

Rozum zachází s duší jako s dítětem, které v obchodě prosí o hračku, která se mu zalíbila. Odpovědi rozumu jsou obvykle standardní, například: „Na to nemáme peníze. Hlouposti! Já musím vědět líp, co potřebuješ. To není nic pro nás, jsme obyčejní lidé. To je nereálné. To není pro každého. Nemáš pro to předpoklady a schopnosti. Co je ti po ní (po něm)! Musíme žít jako všichni.“

Rozum má svoji logiku, podsouvanou kyvadly, pro které je výhodné držet své přívržence na provázku,

a nedávat jim dokonce ani svobodu vybrat si sen. Duši vůbec chybí logika, ta vše chápe doslovně. Rozum tvrdí, že nejsou peníze. Ale vždyť duše prosí o hračku, ne o peníze! Rozum, motivován tím, že peníze nejsou, vydá zákaz hračky (je to nereálné, těžko dostupné). Duši zbývá jen plačtivě se stáhnout do sebe a víc o hračce nemluvit. Tak se pohřbívají sny. Rozum si nepředstavuje, jak by se ten sen dal uskutečnit, proto ho nepouští do vrstvy svého života. Vždyť v životě musí být všechno logické a pochopitelné. Ale je třeba jenom souhlasit, pak se vnější záměr postará o prostředky.

74. Dychtivost duše

Deklarace

Co dělá člověka vyvoleným? Jedinečná cesta, typická pro něho. Jestliže půjdete vlastní cestou, otevřou se vám poklady světa. A potom na vás budou ostatní hledět a divit se, jak se vám to podařilo. Dovolte si tu smělost naplivat na stereotypy kyvadel. Dovolte si tu smělost uvěřit v neomezené možnosti své duše. Dovolte si tu smělost mít právo na svou velkolepou individualitu. Když to rozum dovolí, duše najde cestu k realizaci snu. Nebojte se udělat objednávku ve vrchovaté míře. Buďte realista – žádejte nemožné.

Výklad

Ať si vytyčíte jakýkoli cíl, jeho dosažení bude těžko dostupné v mezích racionálního pohledu na svět. Stereotyp obtížné dostupnosti cíle je nejúpornější. Rozum se bude pokoušet odpovédět na otázku: „Jak toho dosáhnout?“ Ať vaše duše rozumu řekne: „Mlč, to není tvoje starost, vybíráme hračku!“ Na počátku volby vás nemusejí zajímat žádná omezení. Chtěl byste mít lodičku? A což takhle vlastní jachtu? Chtěl byste mít byt? A což takhle vlastní domek? Chtěl byste být vedoucím oddělení? A což takhle prezidentem korporace? Chtěl byste levně koupit pozemek a postavit dům? A což takhle vlastní ostrov v Středozemním moři? Chtěl byste hodně pracovat, abyste vydělal

Vadim Zeland

mnoho peněz? A což takhle vůbec nepracovat a žít pro vlastní potěšení? A taková „A což takhle...“ mohou pokračovat donekonečna. Nedokážete si ani představit, jak skromná jsou vaše přání ve srovnání s tím, co můžete získat, projdete-li dveřmi za vaším cílem.

75. Peníze

Deklarace

Především je nezbytné jít za svým cílem, potom peníze budou přicházet automaticky, jako doprovodný atribut. Nu, a pokud nejste na své vlastní cestě, pamatujte si jedno pravidlo: Nemyslet na to, že peníze nestačí, ale naopak že jsou. Na tento fakt je třeba se soustředit. Peníze jsou. Není důležité kolik, hlavně že jsou. A bude jich ještě více. Přijímejte peníze s láskou a radostí, utrácejte bezstarostně. Neodbývejte se. Čím víc se budete krčit, tím méně dostanete. Nehromadte velké sumy bez určeného cíle, jinak vše ztratíte. Vytvářejte pohyb. Peníze protékají rourou, ne nádrží.

Výklad

Nepříliš zámožný člověk obrací v obchodu u pultu každou korunku, v duchu počítá, jak by ušetřil, utrácí velmi opatrně a neustále si stěžuje na vysoké ceny. Myšlenky člověka jsou zafixovány na tom, že peníze stále nestačí. A tato jeho myšlenková šablona se realizuje ve skutečnosti. Může to snad dopadnout jinak? Vždyť stojí před zrcadlem. Je třeba nemyslet na to, že peníze nestačí, ale že jsou. Vždyť v peněženke se vždy nějaké najdou. Když prostředky na koupi ještě nevydají – nelitujte toho a prostě koupi odložte na později. Víte přece, že se prostředky brzy objeví.

Tím formujete odpovídající obraz, který se postupně projeví ve skutečnosti.

A ještě je jeden velmi silný rituál. Sbírejte všechny odhozené a pro nikoho nepotřebné drobné mince, zejména rezavé, které už nikdo nesebere. Pečlivě je ukládejte do krabičky a opakujte formulku: „Jste doma, moje drahé mincičky, já se o vás postarám a vy ke mně lákejte penízky. Já se starám o penízky a ty mne milují a pospíchají ke mně.“ Zkuste a přesvědčte se.

76. Oblast komfortu

Deklarace

Každý může vybírat vše, po čem zatouží, ale zdaleka ne každý věří, že je mu to dovoleno. Jestliže pocítujete nejistotu, představíte-li si pro sebe závratný úspěch, bohatství, slávu, pak to tedy nepatří do oblasti vašeho komfortu. A to, co do vaší oblasti komfortu nepatří, to vaše nebude. Ale tuto oblast lze rozšířit. Vytvořte v hlavě diapozitiv svého snu a neustále ho držte ve vědomí. Vracejte se k tomu obrazu stále znovu a znovu. Vychutnávejte si detaily, vykreslujte nové podrobnosti, zvykejte si na svou novou tvář. Zasloužíte si jen všechno nejlepší. Všechno je reálné. Omezení neexistují. Hranice jsou jen ve vaší hlavě.

Výklad

Pozitivní diapozitivy pomáhají zařadit nevěrohodné do oblasti vašeho komfortu. Když přestanete vnímat duševní nepohodlí z myšlenky, že váš sen je dosažitelný, pochyby zmizí a víra se změní ve vědění. Duše bude v souladu s rozumem a vy se rozhodnete mít. Přesvědčovat o něčem duši je bezúčelné. Ona přece neposuzuje, ale ví. Můžete ji jen přiučít. Musí si na novou oblast komfortu zvyknout. Jestliže zatím pocítujete nejistotu a nevíte, jak může být vašeho cíle dosaženo, netrapte se a pokračujte klidně a systematicky ve vizualizaci diapozitivu. Když se cíl úplně vřadí

do oblasti vašeho komfortu, vnější záměr otevře dveře do světa vašeho snu. Tato pevnost se dobývá dlouhým obléháním.

77. Spojenci

Deklarace

Jste osamělý do té míry, do jaké si sám přejete. Kterýkoli neživý předmět se změní v bytost a stane se vaším spojencem, pokud s ním zacházíte, jako by měl duši. Tak si můžete opatřit talisman či nějakou hračku a s plnou vážností si myslet, že je živá a pomáhá vám. Všechno, co vás obklopuje: domy, stromy, nábytek, nádobí, technika v domácnosti, stroje, počítače. Všechno vám začne pomáhat a starat se o vás, jestliže se tak rozhodnete. Nic od svých spojenců nežádejte, ale zacházejte s nimi jako se zrcadlem světa. Buďte si jistý, že se o vás starají. Pamatujte si to a čas od času opakujte.

Výklad

Tak jako fyzické tělo může rodit sobě podobné, může to i duše. Když přemýšlíte o předmětu jako o živé bytosti, vaše myšlenková forma se mění v jakousi energetickou podstatu – fantom, obdařený virtuální duší. Fantomy jsou neviditelné a nehmotné, protože jsou v metafyzickém prostoru. Po svém zrodu ale existují neméně objektivně a jsou schopny, jako všechny myšlenkové formy, působit na materiální skutečnost. Takže, pokud chcete, můžete směle oduševňovat předměty, které vás obklopují, a jednat s nimi jako s živými bytostmi. Chovejte se k nim vlídně, pečujte o ně s láskou a ony vám budou oplá-

cet stejně. Jestliže například se svým autem zachá-
zíte jako s oduševnělou a vám drahou bytostí, jeho
„duše“ vás bude chránit před havárií. A když už mu-
síte vyhodit nějakou věc, nebuďte líný jí poděkovat.
Neobávejte se, jakmile zapomenete na vyhozenou
věc, její virtuální duše ukončí svou existenci.

78. Anděl strážce

Deklarace

Možná je vám těžko a nemáte se na koho obrátit. Pak si můžete vytvořit anděla strážce. Když v anděla věříte, on pro vás existuje. A naopak, pokud nevěříte, nemáte ho. Už jenom vědomí, že existuje bytost, která se o vás stará, vrací vaši jistotu do rovnováhy. Nikdy se na svého anděla neurážejte, a už vůbec se na něj nezlobte. Nemáte potuchy, před jakými nesnázemi se pokouší vás uchránit v mezích jeho možností. Radujte-li se z úspěchů, nezapomínejte poděkovat andělovi a připomenout mu, že ho milujete. Zesílí a vrátí vám to stonásobně.

Výklad

Je pravda, že každý člověk má svého anděla strážce? V každém případě to musíte rozhodnout vy. Vy sám vytváříte svou skutečnost. Pokud v anděla věříte, on existuje jako energetická podstata, a jestli jste přesvědčen, že se o vás stará, bude to tak. Pohani, kteří uctívali smyšlené bohy a fetiše, vůbec nebyli hlupáci. Můžete si svého anděla představovat v jakékoli podobě. Sám o sobě nevypadá nijak. To vy mu dáváte podobu ve své představě. Proto si ho představujte tak, jak vám to bude vyhovovat. Cítíte-li se osamělý, můžete se o svou samotu podělit s andělem. Máte-li nesnáz nebo radost, i o to se můžete s andělem rozdělit.

Vadim Zeland

Čím upřímněji budete svého anděla milovat a děkovat mu za každou maličkost, tím silnější bude, a tím větší pomoc vám bude moci poskytnout. Fantazie jako takové neexistují. Každý výmysl je už skutečností.